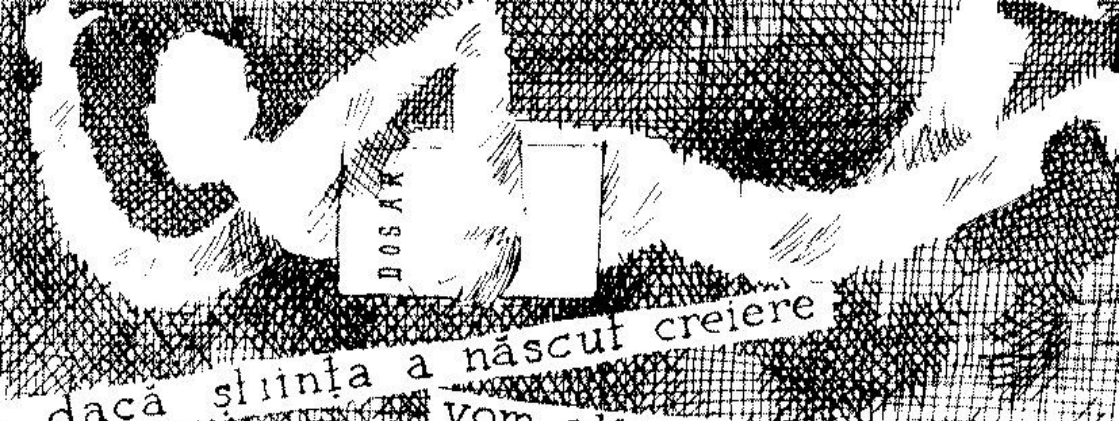

al. mirodan

„Șeful sectorului suflete"

comedie

lui Radu Beligan

Personajele

Seful sectorului suflete
Gore
Activistul de la raion
Magdalena
Horațiu
Costică
Ofelia
Inovatorul
Un băiat de zece ani.

www.cimec.ro

ALEXANDRU MIRODAN

Şeful sectorului suflete

Cuprins

PERSONAJELE.....4
PARTEA I.....5
PARTEA a II-a.....50

PERSONAJELE

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE
GORE
ACTIVISTUL DE LA RAION
MAGDALENA
HORAŢU
COSTICĂ
OFELIA
INOVATORUL
UN BĂIAT DE ZECE ANI

PARTEA I

Bucureşti. Zilele noastre. O camera. Întuneric. Se aud, la ridicarea cortinei, două glasuri – un bărbat şi o femeie — ca la sfârşit (adică încununare) de ceartă.

MAGDALENA: Nu!
HORAŢIU: Da.
MAGDALENA: Ba nu!
HORAŢIU: Ba da!
MAGDALENA: Ba nu!
HORAŢIU: Ba da!
MAGDALENA: Ba nu!
HORAŢIU: Ba da!
MAGDALENA (*strigăt*): Ba nu!
HORAŢIU (*asemenea*): Ce, nu?

(*Lumină*)

MAGDALENA: Nu te iubesc. Nu te mai iubesc. Poate nu te-am iubit niciodată.
HORAŢIU: În aprilie vorbeai altfel.
MAGDALENA: Pleacă!
HORAŢIU: Bine, plec. (*Dă să plece*.)
MAGDALENA: Nu pleca!
HORAŢIU (*scrâşnet*): Bine, nu plec. (*Se întoarce*.)
MAGDALENA: Ah, nu!
HORAŢIU: Hotărăşte-te. Ce vrei? Să plec ori să rămân?
MAGDALENA: Şi una şi alta... Nici una, nici alta.
HORAŢIU: Bună seara. (*Face un pas spre ieşire, apoi se întoarce*.) Şi petrecere frumoasă. (*Acelaşi joc*.) Te las, pare-mi-se, într-o tovărăşie plăcută. (*Arată circular*

golul odăii.) Cu el... cu ea... cu ei... cu gândurile tale... cu imaginile tale bolnave, cu nălucile tale... (*Acelaşi joc*.) Pe care le urăsc...

MAGDALENA: Nu te lega de gândurile mele. Pân-aici!

HORAŢIU (*acelaşi joc*): Ba mă leg. Pentru că oamenii trebuie să trăiască printre oameni, nu printre vedenii. (*Iese, ireversibil*.)

MAGDALENA: Şi gândurile-s vii. (*Plânge*.) Şi gândurile-s vii.

(*Clipă lungă de tăcere. Se schimbă lumina. Se schimbă tonul şi totul. Uşa se deschide şi apare brusc Şeful sectorului suflete, fiinţă trăind în viaţa lăuntrică a femeii*.)

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Bună seara.

MAGDALENA (*urmând, fără a percepe încă schimbarea de glas şi bărbat*): Bună seara! (*Trezire*.) Cine eşti dumneata?

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Eu sunt cineva. (*Accent pe „cineva” şi, rapid, examinează din ochi încăperea*.)

MAGDALENA: Ajutor!

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: De ce strigi? Doar pentru asta am venit.

MAGDALENA: Pentru... (*nesigură*) asta?

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Întocmai: să te ajut.

MAGDALENA: Pe mine?

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Sper că n-am greşit adresa.

MAGDALENA: Sper că ai greşit-o.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE (*scoate un carneţel*): O clipă. (*Răsfoieşte*.) Nu eşti dumneata... tovarăşa... Magdalena?... (*Celălalt nume va fi rostit la modul indescifrabil*.)

MAGDALENA: Sunt!

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Nu lucrezi la „Tehnofrig”?

MAGDALENA: Lucrez.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Şi nu trăieşti de patru luni

de zile cu cetăţeanul Horatiu I. Horaţiu..., fiind de trei luni jumate nefericită?

MAGDALENA (*inerţie*): Trăiesc cu... şi sunt nefericită... Şi ce-i cu asta?

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: E ceva.

MAGDALENA: Nu pricep. De unde ştii? Şi de când ştii? Şi ce ştii?

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: De unde ştiu? Am auzit viaţa, adică cearta voastră. De când ştiu? Din ziua de 14. Ce ştiu? Totul. Adică aproape totul.

MAGDALENA: E nemaipomenit. Te poftesc să...

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Să iau loc? Mulţ...

MAGDALENA: Nu, să ieşi afară.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Bine, dar abia am intrat.

MAGDALENA: Să ştii că telefonez la miliţie. (*Gest către telefon.*)

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Inutil. Firele sunt tăiate.

MAGDALENA: Atunci strig. Chem vecinii.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Uşa e încuiată.

MAGDALENA (*se repede la uşă*): Dar există o cheie.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE (*scoate un obiect convingător din haină*): În buzunarul meu... Drăguţă bluză.

MAGDALENA (*femeie*): Îţi place? (*Om.*) Bănuiesc că n-ai pătruns la 11 noaptea în casa mea ca să faci aprecieri...

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: ...favorabile...

MAGDALENA: ...mă rog... cu privire la bluza mea.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Nu, ce e drept, e drept... n-am venit pentru bluză.

MAGDALENA: Dar pentru ce, dacă nu sunt indiscretă?

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Pentru ca să lucrez.

MAGDALENA: Să... ce?

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Să lucrez. Ce ţi se pare aşa ciudat? Toată lumea munceşte.

MAGDALENA (*revelaţie*): E limpede.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Oare?
MAGDALENA: E limpede. Eşti nebun.
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE (*absent*): Aş, de unde. (*Caută parcă ceva.*)
MAGDALENA: Atunci, hoţ.
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE (*la fel*): Oarecum.
MAGDALENA: Ai venit să furi.
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE (*caută, caută*): Unde e...?
MAGDALENA: Geanta?
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Nu, frigiderul!
MAGDALENA: In bucătărie. Vrei să-l iei cu dumneata?
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Vreau să beau un pahar de apă. Rece. Face şi cuburi? Mi-e o sete cumplită. (*Trece în bucătărie, de unde va convorbi paşnic cu Magdalena.*) Am alergat toată ziua... (*Magdalena se repede la fereastră, încercând s-o deschidă.*) Tovarăşă!
MAGDALENA: !!
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Fereastra e închisă...
MAGDALENA: Ticălos...
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: ...pe dinafară. Şi dacă spargi geamul, vei nimeri drept în braţele lui Costică.
MAGDALENA: Care Costică?
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Adjunctul meu.
MAGDALENA: Bestie! Ai şi un adjunct?
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Patru. Nu mi-ai atras atenţia că sunt şi portocale. (*Zgomot de farfurii sparte.*) Da' de ce nu face cuburi?

(*Magdalena deschide sertarul biroului şi scoate un cuţit, pregătindu-se de atac... Bărbatul intră cu un fruct în mână şi se îndreaptă, liniştit, către femeie.*)

MAGDALENA (*cuţitul, agresiv*): Stai pe loc!
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE (*se apropie, se apropie*): Asta-i locul meu. (*Smulge cuţitul dintr-o mişcare, prin surprindere.*) Mulţam frumos. (*Taie fructul.*) Vrei să

guşti?
MAGDALENA: Vreau să pleci.
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE (*mâncând*): De ce?
MAGDALENA: Mi-e greu să-ţi explic...
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: A-ha, ai treabă... Sper că nu te deranjez...
MAGDALENA: Ştii ce... cum să-ţi spun... n-aş vrea să mi-o iei în nume de rău... dar adevărul este că mă cam deranjezi.
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Ei, aşa spun toţi.
MAGDALENA: Îi înţeleg.
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE (*brusc*); Ce faci astă-seară?
MAGDALENA: Urlu!
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Şi după aceea?
MAGDALENA (*ridică un scaun*): Ucid.
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Şi după aceea?
MAGDALENA (*lasă scaunul jos*): Întreb: ce pofteşti de la mine?
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Greu de spus. Nu ştiu cum să încep. Nu mi-au plăcut niciodată începuturile.
MAGDALENA (*scotoceşte într-un sertar*): Na. Două mii de lei. I-am strâns pentru vară. Pentru la mare. Pentru vacanţă. Ajunge?
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE (*înapoiază banii*): Nu ajunge. Ia-ţi îndărăt vacanţa.
MAGDALENA (*acelaşi joc*): Am un inel de la... (*Pauză*.)
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Ştiu...
MAGDALENA: Aur. Ajunge?
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE (*acelaşi joc*): Nu ajunge. Ia-ţi îndărăt trecutul.
MAGDALENA: Atunci?
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Altceva vreau. Altceva.
MAGDALENA: Tablouri? (*Arată pe perete*.) Doar un desen de Tonitza.
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE (*examinând*): Fals.
MAGDALENA: De unde ştii?

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Originalul e la mine. (*Revine la normal*.) Prostii... Altceva...

MAGDALENA: N-am.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Ba da.

MAGDALENA: De unde ştii?

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Am scotocit. Am scormonit. Am găsit.

MAGDALENA: Ce?

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Tristeţe...

MAGDALENA (*mecanic*): N-am.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Ai.

MAGDALENA (organic): Am.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Dă-o încoa!

MAGDALENA (*gest de apărare*): Nu!... De ce?... Cum?... Cum îţi îngădui să te amesteci în viaţa mea?... N-ai dreptul.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Am datoria. (*Răsucire de ton*). Tovarăşă... e timpul, pare-mi-se, să mă prezint. Nu-s nici tâlhar şi nici nebun. Sunt Şeful sectorului suflete de la Sfatul popular raional „30 Decembrie” din Bucureşti.

MAGDALENA (*uimire, inutil indicată aici*): Şeful sectorului?...

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: ... suflete. Poftim legitimaţia.

MAGDALENA (*citeşte*): Sfatul popular al Raionului... una mie nouă sute şaizeci şi... etc. ... (*Cercetează fotografia, confruntând-o cu originalul*.)

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: E o poză din tinereţe. (*Scoate o hârtie*.) Poftim delegaţia.

MAGDALENA (*acelaşi joc*): Delegaţia, numărul... Tovarăşul... şef al sectorului suflete de pe lângă... este împuternicit să rezolve, în termen de zece zile, problemele personale ale tovarăşei... Rugăm autorităţile, precum şi persoanele interesate, a-i acorda tot sprijinul necesar. Trăiască lupta pentru pace...

Semnat...?

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Indescifrabil. Preşedintele sfatului.

MAGDALENA (*se clatină, primeşte ca în vis un pahar de apă, oferit cu bunăvoinţă de Şeful sectorului suflete, încearcă a se scutura mental*): ...Şi de când e... asta...?

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: De mai de mult şi de curând.

MAGDALENA: Şi, întrucât toate persoanele particulare sunt rugate a-şi da concursul, eu... eu ce anume trebuie să fac?

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Să fii fericită. Sau, mai exact, să nu fii nefericită.

MAGDALENA: Ah!

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Înţelegi?

MAGDALENA: Nu.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Înţeleg. (*Blajin*.) Stai jos.

MAGDALENA: Mulţumesc. (*Şi se aşază*.)

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Ascultă-mă, Sfatul popular are, după cum ştii, mai multe secţii, fiecare îngrijindu-se de câte un domeniu. Secţia comercială se îndeletniceşte cu prăvăliile... altă secţie construieşte blocuri. Noi construim suflete.

MAGDALENA: Cu ce?

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Cu spirit. Planul nostru prevede...

MAGDALENA: Oh, lucraţi după plan...

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Fireşte. Luna asta avem de rezolvat 65 de cazuri.

MAGDALENA: Între care şi modesta mea făptură...

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Nu, dumneata erai programată pe august. Dar am rămas în urmă cu planul. (*Confesiune*.) N-avem cadre.

MAGDALENA: E şi greu... să lucrezi la sectorul... cum îi zice?...

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Simplu ca bună ziua:

suflete.

MAGDALENA: Trebuie să fii... cum, să spun eu... calificat.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Ai pus degetul pe rană... Pentru că băieţii nu prea sunt. De altfel, acum am rămas numai doi. (*Pe degete.*) Benedict e la şcoală, Anghelache are mama bolnavă, Marinaru e plecat în concediu. Cât despre Costică...

MAGDALENA: Adjunctul de sub fereastră?

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: El... lucrează de fapt la financiar. E detaşat la noi pentru două luni.

MAGDALENA: Asta înseamnă că situaţia dumitale e destul de complicată.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Eşti prima femeie care mă înţelege. Complicată e puţin spus. Este imposibilă. De câte ori nu m-a bătut gândul să-mi dau demisia, să plec, să mă-ntorc la meseria de bază.

MAGDALENA:...?

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Astronom. Meseria mea e cerul. Îmi vine câteodată să lucrez din nou la Observator. Casa — casă. Aer curat — aer curat. Norma — mică: două stele pe săptămână. Dacă mai faci şi o cometă, ciuguleşti un gologan în plus, că se lucrează în acord...

MAGDALENA (*ultima încercare, cu strigăt*): Atunci, pleacă... De ce nu pleci? Du-te între stele şi lasă-mă pe mine aici pe pământ.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Stelele sunt reci. Luna e palidă. Cerul — rămâne între noi — cerul mă plictiseşte. Şi, pe urmă, nu pot. Am sarcină. Or, eu, când am sarcină, s-a terminat. (*Gest: ochelari de cal.*) N-am nici tată, n-am nici mamă. Fericirea dumitale e în planul pe septembrie; ei bine, planul va fi îndeplinit. Cu orice preţ. Înţelegi? Cu orice preţ.

MAGDALENA: Chiar dacă eu nu sunt de acord?

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Ce rea eşti cu tine...

MAGDALENA: Chiar dacă voi spune nu?

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Toate femeile spun nu, la început sau la sfârşit.

MAGDALENA: Chiar dacă mă voi împotrivi din toate puterile?

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Lupt pentru tine, împotriva ta. (*Oficial.*) În numele şi din însărcinarea Comitetului executiv al Sfatului popular al Raionului „30 Decembrie”, îţi poruncesc să fii fericită.

MAGDALENA: Refuz!

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Bănuiam. Durerea de dragoste e o voluptate la care renunţăm atât de greu... Bine. In cazul acesta, dacă nu vrei să renunţi de bunăvoie la suferinţă, ţi-o voi smulge cu sila.

MAGDALENA: Peste cadavrul meu...

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Peste cadavrul cadavrului din tine. Sus mâinile gândului negru! Fii atentă. Vâră bine în cap ce-ţi spun acuma. Şi nu uita: eu voi pătrunde în sufletul tău.

MAGDALENA: Niciodată!

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Să nu rosteşti niciodată cuvântul niciodată... Aşadar, voi pătrunde, mai cu binişorul, mai cu de-a sila, în sufletul tău, voi cerceta, mai cu grijă sau mai cu bisturiul, rănile...

MAGDALENA: Mi-e milă de mine... Ziceai adineaori că eşti un om bun.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Bun cu răul? Eu nu sărut mâinile cancerului... Voi sfărâma ce e de sfărâmat şi vom reconstrui ce e de reconstruit...

MAGDALENA: Am impresia mă confunzi. La urma urmei, ce suntem? Casă, stradă, raion, oraş?

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Eşti o lume. O mare lume mică. Dacă Gagarin a răzbit în ceruri, noi zburăm mai sus, în adâncuri. Dacă Titov a cucerit macrocosmosul, eu voi învinge microcosmosul. Ai în faţa dumitale... pe cel dintâi cosmonaut al sufletului omenesc. Bună seara, planetă. (*Pauză.*) Eşti... mai frumoasă ca Saturn.

MAGDALENA: Găseşti?
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Nu c-aş vrea să te laud...
MAGDALENA (*ceva mai încet*): Laudă-mă.
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: ...dar sunt priceput în materie. (*Clipă.*) Şi cât pustiu, şi ce vânturi de gheaţă şi câte neguri pe întinderea anilor tăi...
MAGDALENA (*dă să plângă*).
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Vrei să plângi?
MAGDALENA: De mult.
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE (*se uită la ceas*): De acord. Sunt dispus să-ţi primesc lacrimile.
MAGDALENA: Mulţumesc frumos.
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: N-ai pentru ce. Intră în obligaţiile mele.
MAGDALENA (*pauză*): Pot să mai plâng puţin?
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Până la şi-un sfert.
MAGDALENA: Şi să mă plâng?
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE (*serviabil*): E acelaşi lucru: lacrimi din cuvinte.
MAGDALENA: Dac-ai şti ce tristă sunt...
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE (*revoltă*): Mie-mi spui?
MAGDALENA: Nu mai pot îndura.
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE (*acru*): Ba da. Din păcate...
MAGDALENA (*pe brazdă*): Mi-e sufletul amar şi cenuşă. Aş fi vrut sa fiu iubită: sunt dorită. Aş fi vrut preţuire: trebuie să preţuiesc. Aş fi vrut să primesc: trebuie să dau. Să dau, să dau, la nesfârşit. De unde?... N-am. Nu mai am.
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Dai cât primeşti...
MAGDALENA: Tine Horaţiu loc de mângâiere? Mi-e foame de-un surâs, mi-e sete de-un cuvânt. Nu ştiu, dar îmi vine câteodată să alerg în stradă şi să întind mâna, nebună, a cerşit: daţi-mi, vă rog, o vorbă bună!
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Munceşte!
MAGDALENA: Lucrez opt ore!...
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Ziua are douăzeci şi patru!

Ce faci în celelalte şaisprezece? Aştepţi. Nu faci nimic. Aştepţi. Aştepţi să vină ceva, cineva, cândva, cumva, undeva. Aştepţi. Adică, nu faci nimica. Adică, nu munceşti. Adică, leneveşti. Răul e în noi: i se spune lene... Gândeşti, începi să gândeşti. E ca şi cum ai porni într-un urcuş pe stâncă: înţelegi — cam tulbure, dar înţelegi — că nu eşti iubită, urci, mai urci, dar gâfâi şi eşti ostenită şi sângerezi. Atunci te opreşti la mijlocul gândului şi-ţi dai drumul, prăbuşindu-te în liniştea de jos. Ţi-a fost lene să urci până-n vârful gândului... Vrei să vorbeşti astă-seară cu el, să spui un adevăr şi să rupi în două o minciună... Cuvintele tale suie chinuit, se caţără cu dinţii de stâncă, dau cu ochii de culmea bătută de soare şi de zăpadă, în acelaşi timp, dar se porneşte viscolul şi cuvintele-nfricoşate... se înmoaie şi ameţesc dulce-adormitor şi cad în liniştea de jos...

MAGDALENA (*murmur*): Neliniştită linişte.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Ţi-a fost lene să urci până la culmile de gheaţă ale adevărului. Altă dată iei o hotărâre. Să schimbi ceva: orice hotărâre e o schimbare... Să pleci de undeva: orice hotărâre e o plecare. Să pleci undeva: orice hotărâre e un drum. În faţa ta se află o uşă. De fier greu. Ruginită, înţepenită. Întinzi mâna, apuci tremurând clanţa, strângi... O clipă însă, şi mâna cade sleită, şi te întorci alergând în tine şi te arunci hohotind în perne, şi dormi, dormi, dormi, un somn fără de somn. Ţi-a fost lene...

MAGDALENA: Nu mi-e lene. Mi-e frică.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Ţi-e lene să te lepezi de frică.

(*Intră, după ce a bătut la uşă, Costică-adjunctul*.)

COSTICĂ (*Şefului*): Gata?

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE (*ştergându-şi fruntea*): Se lasă greu.

COSTICĂ: Băgăm utilaj? (*Magdalenei.*) Noroc. (*Îi strânge mâna viguros.*)

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Ihî! Stai jos, Costică.

COSTICĂ (*s-a aşezat pe un scaun, a scos din servietă un caiet gros şi se pregăteşte să ia note*): Pot să-ncep?

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Te rog. Ştii că nu pun prea mare preţ pe tehnică, dar...

COSTICĂ (*flutură o broşură*): Dispoziţiile!

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Dă-i drumul.

COSTICĂ (*scrie*): Unu... Muzică. (*Citind, şcolăreşte, din broşură.*) „Dacă trupul îl hrănim cu vitamine, să îngrijim inima cu un concert de vioară”. Are pick-up?

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE (*Magdalenei*): Ai pick-up?

MAGDALENA: Nu. Să dau o fugă la magazinul de peste drum şi să...

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Potoleşte-te. (*Lui Costică.*) Va să zică, un pick-up şi... douăzeci de plăci.

COSTICĂ: Uşoare? Grele?

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Şi, şi. Zece şi zece.

COSTICĂ (*negaţie din cap*): Treisprezece şi şapte.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: De ce?

COSTICĂ: Avem numai şapte în depozit.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Asta-i absurd.

COSTICĂ: O fi, dar până-n octombrie nu mai căpătăm nici o melodie. Am depăşit planul.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE (*nervi*): Mă rog. (*Magdalenei.*) Tratează-te cu artă. În fiecare zi. Şi mai ales în fiecare seară. Seara e omului singur mai greu...

MAGDALENA: Ascult din când în când la radio...

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Eu nu vreau să asculţi, eu vreau să auzi.

MAGDALENA (*amintiri*): Odată...

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE (*din broşură*): ...”Dar ai uitat vreodată să bei apă? Oh, dac-am dărui creierului un sfert din grija acordată gâtului...” (*Magdalenei.*) Unde-am rămas?

COSTICĂ: E unşpe jumate şi am ajuns abia la simfonii.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE (*Magdalenei*): Aşadar, vii seara acasă, te dezbraci...

MAGDALENA: E vorba de creier...

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Întocmai. După aceea, pui pick-up-ul la priză, alegi un disc, te întinzi pe canapea, stingi lumina mare, aprinzi o lampă mică...

MAGDALENA: De ce?

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Cântecul vrea penumbră.

COSTICĂ: N-are.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Poftim?

COSTICĂ: N-are penumbră. Adică, veieuză. (*Arată camera, circular*.)

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Scrie!

COSTICĂ: Imposibil. Ultima am dat-o săptămâna trecută pe Sfinţii Apostoli.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE (*criză*): Aşa nu se poate lucra. Mă duc la preşedinte şi fac un scandal de să mă pomenească. Ce-i debandada asta? (*Magdalena ridică două degete*.) Ei?

MAGDALENA: Mă gândesc...

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: În sfârşit!

MAGDALENA: ...că dacă n-aveţi bani... să contribui şi eu cu vreo două sute la... fericirea mea.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Nu te obosi. În casa dumitale va fi muzică. Mai departe. (*Către Costică*.) Doi!

COSTICĂ: Cărţi...

MAGDALENA: Am... Uite un raft de volume. (*Şeful sectorului suflete aruncă o privire şi o strâmbătură din nas*.)

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Ce?...Nu, nu..., citeşte genii! (*Către Costică*.) Homer, Tolstoi, Caragiale... (*Costică, negaţie din cap*.) Ai...?

COSTICĂ: Nu mai e genii în depozit...

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Trei!

COSTICĂ: Natura. (*Citeşte din broşură*.) „Natura vindecă, tratează-te cu munţii!”
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Costică!
COSTICĂ: Da...
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Ce faci duminică?
COSTICĂ (*negaţie cunoscută din cap*): Ţţţ!
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE (*salt*): Cum? Nu mai sunt duminici în depozit?
COSTICĂ: Am o nuntă în familie.
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE (gheaţă): Lasă nunta.
COSTICĂ: Am lăsat-o.
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: O iei pe tovarăşa şi te duci cu ea la Sinaia, la Predeal, la...
COSTICĂ: Înţeles. În sânul naturii. (*Magdalenei, destul de confidenţial*.) Mergem la Valea Călugărească, am acolo un cumnat şi...

(*Sună telefonul. Brusc, şi pe-o lumină întoarsă la iniţial, cele două personaje dispar. Magdalena, scoasă din „lumea ei”, ridică receptorul*.)

MAGDALENA: Da... Nu, nu... sunt ocupată... Nişte musafiri... Nu-i cunoşti... de la raion... adică nu... adică da... ştiu eu?

(*Închide. Personajele reapar, pe lumina „nereală”*.)

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Unde-am rămas?
COSTICĂ: La Valea Călugărească...
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Mai departe.
COSTICĂ: Formularul? (*Scoate un formular din servietă*.)
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Da.
MAGDALENA: Ce formular?
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Un formular de cinci minute. Fără rude...

(*Şeful scoate un stilou şi porneşte a activa cot la cot cu adjunctul său.*)

COSTICĂ: Numele.
MAGDALENA: Magdalena... (*Indescifrabil.*)
COSTICĂ: Locul naşterii?
MAGDALENA: Bucureşti, Fundătura Cotiturii nr. 7.
COSTICĂ: Vârsta?
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Mai departe!
COSTICĂ: Profesia?
MAGDALENA: Chimistă.
COSTICĂ: Întreprinderea la care este angajată. (*Completează de aci înainte singur.*) Aşa... „Tehnofrig”... secţia... aşa... mai departe... Situaţia militară... nu... Dacă a suferit condamnări... nu... aşa... Starea civilă...
MAGDALENA: Necăsătorită.
COSTICĂ: Motivul?
MAGDALENA: Spuneai că-i un formular de cinci minute.
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Motivul?
MAGDALENA: De fapt, sunt mai multe.
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Unul singur: nehotărâre. (*Costică scrie.*)
COSTICĂ: Starea sufletească?
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Nefericită.
COSTICĂ: Motivul?
MAGDALENA: De fapt... sunt mai multe...
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Tot nehotărâre.
MAGDALENA: Observ, dacă nu e cu supărare, că dumneata te pricepi mai bine decât mine în materie de mine.
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Ţi se pare ciudat? Mai departe!
COSTICĂ: A. Cauze obiective...
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Cetăţeanul Horaţiu I. Horaţiu.

COSTICĂ: 1. Calităţi are?
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Are. Două camere, maşină, magnetofon.
COSTICĂ: 2. Lipsuri.
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Mentalitate — proprietar.
MAGDALENA: N-are avere.
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Pricină — în cazul de faţă — pentru care simte arzător nevoia de a stăpâni o fiinţă omenească. (*Lui Costică.*) Întoarce foaia. (Acesta o întoarce.) Ce mai avem?
COSTICĂ: B. Cauze subiective. Aici e aici...
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: 1. Lenea.
COSTICĂ: Termen de rezolvare?
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Trei zile.
COSTICĂ: E duminica la mijloc.
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Patru.
COSTICĂ: Luni avem şedinţă lărgită cu făţărnicia.
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Cinci.
COSTICĂ (*scrie*): Cinci zile.
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE (*care citeşte peste umăr*): Ai scris şapte...
COSTICĂ: Pentru conducere. E mai sănătos. Pentru dumneavoastră.
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE (*gheaţă*): Schimbă. E mai sănătos. Pentru tine.
COSTICĂ: Eu mi-am spus punctul de vedere. 2. Alte cauze... Încăpăţânare — părerea mea.
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Nu există încăpăţânare, există orgoliu.
COSTICĂ (*scrie*): Or-go-liu...
MAGDALENA (*protest*): Tovarăşe!...
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE (*care meditează*): O clipă, te rog...
MAGDALENA: Dragă Costică...
COSTICĂ (*mâinile în aer, a neputinţă*): Dac-a spus Şeful! (*Către Şef.*) Termen de rezolvare?

MAGDALENA: Bine... dar protestez!
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Nu eşti orgolioasă?
MAGDALENA: Nu!
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE (*lui Costică*): Cinci ani...
COSTICĂ: Cinci?
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Da, eu sunt optimist. (*Magdalenei*.) Iscăleşte! (*Îi oferă stiloul*.)
MAGDALENA: De ce?
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Iscăleşte. Şi pune data. Bun. (*Costică rămâne pe gânduri*.)...Costică!
COSTICĂ: Da...
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: La ce visezi? La orgoliu?
COSTICĂ (*trezire*): Nu, la Valea Călugărească.
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE (sever): Costică, suntem în producţie.
MAGDALENA: După... după... Aţi terminat...
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Începutul doar...
MAGDALENA: E întuneric.
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Munca la suflete e nenormată.
MAGDALENA (*agitaţie*): Vă rog... o clipă doar... să pregătesc ceva... nu ştiu ce am la bucătărie.
COSTICĂ: Muşchiuleţ!
MAGDALENA (*gazdă luată prin surprindere*): Da... Cred că se găseşte şi o sticlă de vin.
COSTICĂ: Jumătate, alb. (*Se ridică*.) Tovărăşico, nu vă deranjaţi. Lăsaţi-mă pe mine... O fripturică... la tigaie, tăvălită-n puţin untdelemn... cu un cartofior prăjit... salată la discreţie... pe urmă un demisec... modest... cinstit... Se admite?
MAGDALENA: Se impune.
COSTICĂ: Totul servit elegant. (*Către Şeful sectorului suflete*.) Castraveciori are?
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: În dulap. Raftul doi.
COSTICĂ (*îndreptându-se spre bucătărie*): Cine nu mănâncă, nu munceşte.

(*Costică a revenit pentru o clipă, deschide servieta, scoate un ardei iute — vizibil şi la balcon —, pe urmă pleacă iar. Şeful sectorului cade pe gânduri, devenind adânc. Tace, se plimbă, se uită cu atenţie la Magdalena, care nu înţelege schimbarea de atitudine şi*...)

MAGDALENA: Ce faci?
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Lucrez.
MAGDALENA: Uitându-te la mine?
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Uitându-mă în tine.
MAGDALENA (*îşi acoperă faţa cu mâinile*): Te rog...
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE (*îi dă mâinile la o parte*): Aşa nu se poate lucra.
MAGDALENA: Te rog... nu... sunt în mine... atâtea... Încât mi-e spaimă şi ruşine. Mă cunosc.
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Te lauzi.
MAGDALENA: Toate câte le-ai spus adineaori le-am gândit şi eu de-atâtea ori...
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Oh, nu ducem lipsă de idei.
MAGDALENA: Simt însă că de fiecare dată când încerc să... (*pauză*) mă lovesc de o putere mai puternică decât gândul. O putere care trăieşte în străfunduri şi iese, sălbatică, la drumul mare. O putere care vine fără s-o chem, sare fără s-o asmut, muşcă fără să asculte strigătul minţii... Ea se află înlăuntrul meu şi parcă în afară. E în mine şi parcă împotriva mea. Este, dacă nu greşesc, natura.
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Natură, te urăsc!
MAGDALENA (*scepticism*): Ei şi?
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Noi, după cum ai învăţat la seminar, nu ne mulţumim să privim lumea, ci o transformăm, cu sau fără voia dumisale... Carpaţii ne priveau cam de sus. I-am străpuns cu un drum de fier de la Bumbeşti la Livezeni. Deşi s-au zvârcolit, aruncând cu pietre în brigadieri. Bicazul ar fi jurat pe

tot ce are mai sfînt că nu va deveni nicicând port cu şalupe şi marinari: a devenit. Deşi s-a opintit cu furie împotriva excavatoarelor. Natura ne zâmbea ironic şi pe sub mustaţă, socotind că ea singură e în stare să creeze materie vie. Dar n-au izbutit profesorii să plămădească, în laborator, fiinţe care au respirat patru săptămâni?... Deşi Vaticanul i-a ameninţat cu moartea pe cei ce dau viaţă vieţii...

MAGDALENA: Dar sufletul...

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Dacă ştiinţa a născut creiere, vom plăsmui şi inteligenţă. Dacă am inventat inimi, vom făuri şi sentimente. Sufletul e pământ: îl vom lucra cu mijloace mecanizate. Vom pune dinamită fiarei şi vom construi raţiune. Vom arunca în aer calomnia şi vom clădi cinste în toate raioanele... Vom stârpi gelozia şi vom însămânţa câteva mii de hectare de înţelepciune. Vom împuşca lăcomia, vom mitralia invidia, vom bombarda şovinismul. Socialismul îl concurează pe dumnezeu, natura a căzut de la putere... (*Intră, cu totul nepotrivit, Costică, având, in plus, un şorţ de bucătărie*.)

COSTICĂ: Dar... sifoane este?

MAGDALENA: Poftim?

COSTICĂ: Ottonelul nu merge sec.

MAGDALENA (*pe drum de dezmeticire*): Ce bine... Da... pe terasă sunt două.

COSTICĂ (*Şefului*): Stăpâne... L-am studiat... (*gest*) e... (*Gest foarte favorabil*.)

MAGDALENA: Le aduc îndată. (*Un pas la stânga*.)

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Dă-mi voie. (*Doi paşi la stânga, pune mâna pe o clanţă, dar e oprit la vreme*.)

MAGDALENA: Nu, pe dincolo. (*Arătându-i drumul, către cealaltă uşă din stingă, îl însoţeşte*.)

(*Costică, rămas singur, pregăteşte masa, cu voluptăţi onomatopeice. În timpul acesta, deschizând uşa dinspre*

vestibul, intră Horaţiu, care, fără a-l observa pe Costică, îşi exprimă prezenţa.)

HORAŢIU (*din uşă*): Gata?
COSTICĂ (*mecanic, examinând salata*): Aproape. O picătură de oţet şi...
HORAŢIU (*la fel*): Ţi-a trecut isteria?
COSTICĂ (*interzis*): Pardon?
HORAŢIU (*la fel*): Cine eşti dumneata?
COSTICĂ: Eu sunt Costică. (*Rectificare*.) Tovarăşul Costică.
HORAŢIU: Şi ce cauţi aici?
COSTICĂ: Eu nu caut nimic, eu sunt adjunct.
HORAŢIU: Adjunctul cui?
COSTICĂ: Adjunctul Şefului... Dar dumneavoastră, cu ce treburi la ora asta?
HORAŢIU (*stăpânire*): Cu treburi personale.
COSTICĂ: Ah!
HORAŢIU: De ce „ah”?
COSTICĂ: Eh!
HORAŢIU: Scurt pe doi. Unde e Magdalena?
COSTICĂ (*gest*): Dincolo...
HORAŢIU: În dormitor?
COSTICĂ: Nu ştiam că e dormitorul.
HORAŢIU: Eu ştiu.
COSTICĂ: Treaba dumitale.
HORAŢIU (*crâncen*): Numai a mea. (*Se repede spre uşă, dar Costică i se aşază, bărbăteşte, în cale*.)
COSTICĂ: Ţţţţ!
HORAŢIU: Ce?
COSTICĂ: Nu se poate. E ocupată. E cu şeful.
HORAŢIU: Interesant. E ocupată cu şeful... care se ocupă cu ce?
COSTICĂ: Cu sufletul!
HORAŢIU: ...cu sufletul cui?
COSTICĂ: ...cu sufletul tovarăşei.

HORAŢIU: Acolo?
COSTICĂ: Acolo. Aici. La birou... de la caz la caz.
HORAŢIU: Imposibil.
COSTICĂ: Ei, asta-i bună!
HORAŢIU: Imposibil — îţi spun —, deoarece cu sufletul, cum îi zici dumneata, tovarăşe, mă îngrijesc eu.
COSTICĂ: De când, frate, că nu te-am văzut prin sector?
HORAŢIU (*cumplit*): Din aprilie, dacă eşti curios.
COSTICĂ: A, nu, e prea de tot. Îmi spui mie că eşti din aprilie, când eu lucrez cu şeful din... stai să socotim... (*Caută*.)
HORAŢIU: Lucrezi cu... Sunteţi doi, aşadar?
COSTICĂ: Cinci. Insă: tovarăşul Benedict e la şcoală, Anghelache are mama bolnavă, Marinam a plecat în concediu.
HORAŢIU: Munciţi în colectiv...
COSTICĂ: Ei, nu, că matale vei fi lucrând individual.
HORAŢIU: Ajunge!

(*Pe strigătul lui Horaţiu, se deschide uşa dinspre terasă, şi auzim glasul Şefului sectorului suflete continuând o frază de ordin gnoseologic*.)

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE (*de dincolo de uşă*): Aşadar, cum spuneam, foarte, foarte şi nebănuit de însemnată este treapta de pe care priveşti lumea. Oamenilor care o privesc de la subsol, întâmplările vieţii li se arată nefiresc de mari, înfricoşându-i. (*Şeful sectorului, care ţine într-o mină două sifoane şi in cealaltă o imensă vază cu flori, acoperindu-i faţa, se opreşte din expunere*.)
HORAŢIU (*face un pas înainte, agresiv şi pe bătaie*): Şi tu... tu din ce loc te uiţi la lume?
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: De sus. Ce mărunte sunt acoperişurile văzute din avion!

(*Horaţiu bate instinctiv în retragere, cu atât mai mult cu cât Costică ascute, întâmplător, dar nespus de demonstrativ, un cuţit.*)

HORAŢIU (*către Şef*): Cine eşti tu?
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Dumneata...
HORAŢIU: Cine eşti dumneata?
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Dumneavoastră.
HORAŢIU: Cine sunteţi dumneavoastră?
MAGDALENA (*plutind*): El este Şeful sectorului suflete.
HORAŢIU (*exasperat*): Şi tu, Magdalena?
MAGDALENA: ...Toată lumea.
HORAŢIU: Nu te înţeleg.
MAGDALENA (*trist*): Nu m-ai înţeles niciodată.
HORAŢIU: Nu te mai recunosc.
MAGDALENA: Nu m-ai văzut niciodată.

(*Costică a luat sifoanele din mâna Şefului, pornind a organiza şpriţuri.*)

HORAŢIU: Uite ce este: sau e vorba de o farsă, cu mai mult sau mai puţin umor... sau ţi-ai pierdut minţile...
MAGDALENA (*senin*): Dimpotrivă, le-am găsit. În sfârşit, le-am găsit.
HORAŢIU: Unde erau?
MAGDALENA: La raion. Mi le-a adus îndărăt tovarăşul. (*Îl arată pe Şeful sectorului. Costică tuşeşte semnificativ.*) Tovarăşii.
HORAŢIU: Când?

(*Femeia îl întreabă din privire pe Şef, la modul: cât e ceasul?*)

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: La şapte şi un sfert!
HORAŢIU (*la capătul puterilor*): De ce?
MAGDALENA (*cum de nu înţelege?*): Eram în plan. Sunt în

plan. Sunt în planul pe septembrie.

(*Se aud paşi in vestibul. Paşi grei de bărbat. Apoi, o bătaie în uşă. Schimbare de lumină. Şeful, Costică şi Horaţiu dispar*.)

MAGDALENA: Intră.

(*Intră Horaţiu „cel adevărat”*.)

HORAŢIU: Sunt cu maşina. Am venit să te iau în oraş... Vii?
MAGDALENA: Nu.
HORAŢIU: Încă un nu. S-au adunat atâtea nu-uri pe ziua de azi... Mai multe ca oricând.
MAGDALENA: Am învăţat să spun nu. Învăţ. Mă ţin cu dinţii de cuvânt: nu.
HORAŢIU: Ce vrei?
MAGDALENA: Să spun nu.
HORAŢIU: Spune.
MAGDALENA: Nu spun.
HORAŢIU: Ba da... ba da... ba da... ba da... Ba da, ba da, de zece şi de o sută de ori, de o mie de ori ba da, pentru ca să te descarci, precum se pare că simţi de la o vreme nevoia foarte-foarte şi prea-prea, şi să găseşti îndelung râvnita linişte sufletească şi alte adjective pe care eu, ca individ fără înţelegere psihologică, nu le mânuiesc, fiind un tip brutal ; şi să te calmezi, şi să bem coniac şi să ieşim la şosea, şi să petrecem o seară bună, că am 40 de ani, şi sunt obosit şi sunt plictisit, şi-mi plesneşte capul de atâta...
MAGDALENA (*furie*): Nu, Horaţiu! (*Pauză*.)
HORAŢIU: Magdalena...
MAGDALENA: Ce s-a întâmplat?
HORAŢIU: Iarăşi?...
MAGDALENA: Iarăşi, ce?

HORAŢIU: Iarăşi... ştii tu ce...
MAGDALENA: Te gândeşti la...
HORAŢIU: Exact.
MAGDALENA: Da, mi-a făcut o vizită.
HORAŢIU: In chip de aviator... de campion olimpic la 5 000 metri plat... de Jean Marais.
MAGDALENA: Nu, de activist!
HORAŢIU: E om politic individul, care va să zică.
MAGDALENA: Foarte. Destul de rigid chiar, în anume împrejurări.
HORAŢIU: Magdalena, aşa nu se mai poate.
MAGDALENA: El spunea la fel.
HORAŢIU: Magdalena, iartă-mă, dar tu eşti pe cale să...
MAGDALENA: Să înnebunesc?
HORAŢIU: N-am spus asta. Dar pentru numele nu ştiu cui, trebuie, Magdalena, să te dezmeticeşti, să fugi dintre nori, să cobori aicea jos, pe pământ.
MAGDALENA: El zice că gândul tot pământ este. (*Mai încet rostit*.) Ba, poate...
HORAŢIU: Aterizează, Magdalena. Opreşte-te din mersul printre fantasme, cât mai e vreme, şi aterizează întoarce-te în viată.
MAGDALENA: Unde-i viaţa, Horaţiu?
HORAŢIU: La mine. Cu mine. Lângă mine.
MAGDALENA: E o viaţă moartă, Horaţiu, viaţa de lângă tine.
HORAŢIU: De ce?
MAGDALENA: De ce? (*Caută parcă*.) Mi-ar trebui un formular... El... (*Se întrerupe*.)
HORAŢIU: De când au nălucile formulare?
MAGDALENA: De fapt, nu el... Costică... Dar dac-aş avea un formular, l-aş completa scurt şi cuprinzător în chipul acesta: ...Vreau să muncesc. Vreau să încerc ceva în meseria pentru care am învăţat cinci ani de zile carte şi cinci ani de zile am trăit într-un laborator. Vreau să fiu o chimistă mai bună decât sunt. N-am izbutit. Nu

izbutesc. Când înalţ fruntea, mă lovesc de o privire rece şi cu dispreţ. Şi fruntea cade, plecată, la pământ. Când pornesc să scriu la o formulă gândită de demult încă... de pe băncile anului IV, mâna se izbeşte de neîncredere şi de iritarea bărbatului care nu îndură „concurenţi” la... Împlinire. În casa noastră gândeşte un singur locatar. Horaţiu, de ce nu rabzi un creier lângă tine?

HORAŢIU: Eu n-am nevoie de clorat de potasiu, eu am nevoie de surâsuri!

MAGDALENA: Creşterea surâsului meu este direct proporţională cu dezvoltarea producţiei chimice.

HORAŢIU: Vorbeşti ca din carte.

MAGDALENA: Ca dintr-o carte bună... Dar să mergem mai departe...

HORAŢIU: Unde?

MAGDALENA: Tu nu mă iubeşti, Horaţiu, tu mă stăpâneşti. Tu nu ţii la mine pentru mine, ţii la mine pentru tine. Tu ai nevoie să ai. Şi să se ştie că ai. Şi cât ai. Şi cum ai. În alte vremuri, ai fi strâns, cum te ştiu, valută şi acţiuni la „Steaua Română”, acuma, nemaifiind cu putinţă, aduni, lacom, zile şi nopţi de femeie... „A fi sau a nu fi” e doar o întrebare. „A stăpâni sau a nu stăpâni” — acesta e răspunsul.

HORAŢIU: Am nevoie de tine.

MAGDALENA: Sufletul meu nu intră la serviciu.

HORAŢIU: Am nevoie de tine. Înţelege-mă.

MAGDALENA: Înţelegem în măsura în care suntem înţeleşi.

HORAŢIU: Am nevoie de tine.

MAGDALENA: Şi eu! (*Sună telefonul*) Şi, de altfel...

HORAŢIU: Şi, de altfel, sună telefonul.

MAGDALENA: Era şi timpul. (*Ridică receptorul.*) Da... Da, eu sunt. (Surprinsă.) Bună ziua... Gore... (*Către Horaţiu, astupând receptorul cu mâna.*) Gore...

HORAŢIU: Ce mai vrea şi ăsta?

MAGDALENA (*continuând convorbirea*): Eşti în Bucureşti?... Aşa... Bineînţeles... Când vrei tu... Foarte bine... Apartamentul şapte... Ştiu... O cafea... mare şi mai amară. Gata. (*Dar chipul ei se înfăţişează tulburat foarte, acuma... Vorbeşte cu Horaţiu, cu ea, cu nimeni — cam buimac.*) Gore...
HORAŢIU: Am auzit. Gore. Şi?
MAGDALENA: Ciudat...
HORAŢIU: Ce e ciudat?
MAGDALENA (*pentru ea*): Totul.

(*Pauză.*)

HORAŢIU: Ţi-a mai scris?
MAGDALENA: Nu.
HORAŢIU: Ţi-a mai dat vreun telefon de-acolo de pe unde s-a pripăşit?
MAGDALENA: Nu.
HORAŢIU: Unde lucrează?
MAGDALENA: Nu ştiu.
HORAŢIU: Ce lucrează? Era parcă... astrolog... sau... ceva în legătură cu cerul.
MAGDALENA: Cu cerul spui? Nu, nu, meteorolog.
HORAŢIU: Acelaşi lucru: vânt...
MAGDALENA (*pentru ea*): Acelaşi lucru?

(*Pauză.*)

HORAŢIU: Te mai iubeşte, nepricopsitul?
MAGDALENA: Termină!...
HORAŢIU: Te mai socoate femeia vieţii lui? Îţi mai zice... cum îţi zicea?... Că mă amuzam nespus... scotea el nişte nume... Te mai aşteaptă în stradă iarna, pe viscol şi la două noaptea, să aibă fericirea de a te zări venind de la şedinţa de U.T.M.?
MAGDALENA: Horaţiu!

HORAŢIU: De ce nu l-ai iubit? El te înţelegea, spre deosebire de mine, care nu te înţeleg. El te preţuia, spre deosebire de mine, care nu te preţuiesc. El şedea, tremurând ca trestia, la picioarele tale, spre deosebire de mine, care, care, care... De ce nu l-ai iubit?
MAGDALENA: Nu ştiu. Nu ştiu nici măcar dacă nu l-am iubit.
HORAŢIU: De ce nu ştii?
MAGDALENA: Dac-am şti de ce nu ştim...
HORAŢIU: Să-ţi spun eu...
MAGDALENA: Taci...
HORAŢIU (*nu tace*): Pentru că era...
MAGDALENA: Pentru că m-a iubit prea mult.

(*Magdalena se repede la bucătărie. Horaţiu iese, în nervi, prin vestibul. O clipă, scena rămâne goală. Apoi, se aude soneria. O dată, de două ori, dar îndeajuns de timid. Pe urmă, o bătaie la uşă, clanţa uşor răsucită şi, neîntâmpinând împotrivire, vizitatorul intră în vestibul. Vedem, mai întâi, făcându-şi loc un geamantan, urmat de o pereche de pantofi şi de o bătaie la uşă. Magdalena, care s-a întors de la bucătărie cu o ceaşcă de cafea, se opreşte în loc şi răspunde*.)

MAGDALENA: Intră.

(*Apare Gore, având chipul şi înfăţişarea Şefului, cu oarecare, destul de vizibile, deosebiri vestimentare şi de expresie*.)

GORE: Bună seara, Magdalena.
MAGDALENA: Bună seara, Gore.
GORE (*se apropie*): Un sărut cast — pe frunte. (*Ceea ce se şi realizează*.) Ce mai faci?
MAGDALENA (*în aer*): Ce să fac?... Tu?
GORE: Eu?... Tot aşa. Pot să pun aici, o clipă, valiza? N-am

apucat să mă duc la hotel, camera se eliberează mai târziu... Arăţi bine... Parcă ţi-ai scurtat părul...

MAGDALENA: Aşa se poartă acum. (*Gest.*) Cafeaua.

GORE (*se aşază pe un fotoliu şi începe să bea*): Bună...

MAGDALENA: E destul de amară?

GORE: Totdeauna a fost destul de amară. (*Tăcere. Ea îl priveşte atât de stăruitor încât Gore, uşor jenat, face gestul lui: „Mi s-a descheiat cămaşa”, şi „revelaţie”.*) Ah, m-am schimbat. Nu ne-am văzut de un car de ani...

MAGDALENA: Da... adică nu...

GORE: Am 37 de ani... (*Se scoală, cu umor iritat, ducându-se la oglindă.*) Am îmbătrânit chiar atât de mult? (*Magdalena vine în spatele lui. Un timp se va dialoga prin mijlocirea oglinzii.*)

MAGDALENA: Nu, Gore, n-ai îmbătrânit. E altceva. Te-ai... te-ai maturizat parcă...

GORE: Maturizare e un cuvânt foarte potrivit pentru a înfăţişa oboseala.

MAGDALENA: Te-ai înăsprit.

GORE: De ce mă priveşti prin oglindă? S-ar zice că eu sunt una, iar (*degetul spre oglindă*) imaginea mea... alta... sau altceva... sau altcineva... (*Se întoarce brusc spre ea.*) Fii cinstită. Nu-i aşa? (*Magdalena bâiguie unele onomatopee.*)

MAGDALENA (*glas holbat*): Aşa e...

GORE: Mi s-a mai spus. (*Magdalena neagă la modul: imposibil*) Ba da. Se pare că arăt mai altfel... mai deştept... mai „cu motocicletă”. Când a apărut reportajul cu... imaginea... (*Magdalena — clar — leşină în braţele lui Gore.*) Reportajul din „Scânteia”... Magdalena! Ce-i cu tine? (*O scutură şi, pe urmă, neobţinând rezultate mulţumitoare, o pălmuieşte.*) Magdalena! (*Palmă.*) Ce bine... Dacă aş fi... hm... (*palmă*) atunci... acum cinci ani.. Magdalena! (*Palmă.*) Poate că... (*palmă*) cine ştie... Magdalena!...

MAGDALENA (*deschide ochii prin ameţeală*): Mă iubeşti?

GORE (*palme*): Ce părere ai? (*Magdalena leşină iar, apoi îşi revine*.)

MAGDALENA: A apărut un... doamne... reportaj despre... doamne... imagine?

GORE: Cu imagine — e un fel de-a vorbi... Reportajul cu fotografie... din „Scânteia”... Dar tu nu despre asta vorbeai?

MAGDALENA: Când a apărut?

GORE (*surprins*): Nu mai ţin minte... Prin iarnă... Dar de ce întrebi?

MAGDALENA: De ce întreb...

GORE (*o aşază pe canapea*): Aşa, binişor... Te simţi mai bine?

MAGDALENA: Minunat...

GORE (*lângă ea, mângâind-o, dar vorbind cam de unul singur*): De fapt, mi-ar fi plăcut, în clipele acelea, să fii lângă mine. (*Ea, amintindu-şi parcă de ceva anume, se ridică în capul oaselor, urmărindu-l încordat*.) Era cam frig. Februarie, de... Sinistră lună, lună rea. Altminteri... (*Magdalena s-a ridicat ca împinsă de o revelaţie, deschide un sertar, caută, scoate un ziar: »Scânteia”, îl desfăşoară şi revine, cu totul dezmeticită, pe canapea*.) Îl păstrezi? Ce ţi-a venit?

MAGDALENA (*citeşte*): Act de eroism la 2 000 de metri. Zilele trecute viscolul a doborât instalaţia principală a staţiei meteorologice de pe Omul, punând în primejdie... (*Sare*.) Datorită meteorologului... Gore etc. ... care... (*Gore îi smulge ziarul din mână*.)

GORE: Lasă prostiile... Mai bine spune ce mai e nou...

MAGDALENA: Gore...

GORE: Da.

MAGDALENA: Nimic. (*Altceva*.) Să-ţi dau ceva de băut... (*Dă să se ridice, dar Gore o împiedică*.)

GORE: Las' că mă duc eu. (*Repetând pe undeva mişcările Şefului de la începutul piesei*.) Unde-i?...

MAGDALENA: Frigiderul ? (*Gest*.) Acolo... (*Gore intră în*

bucătărie, sparge un pahar.)
GORE (*din bucătărie*): Am spart un pahar.
MAGDALENA: Sunt obişnuită...
GORE (*ca mai sus*): Oh! Face şi cuburi. Pot să iau o portocală? (*Se întoarce cu fructe; ea, mecanic, îi întinde cuţitul*.) Nu e rău nici Ottonelul. (*De-aici încolo, musafirul va consuma substanţial, dispunându-se*.)
MAGDALENA: Dar...
GORE: Se impune sifonul, vrei să zici? (*Râde nemotivat*.) Hă!
MAGDALENA: De ce râzi?
GORE: Prostii.
MAGDALENA: Spune-mi de ce râzi...
GORE: Neinteresant... Mă gândeam la Costică.
MAGDALENA: La cine?
GORE: La Costică. L-ai cunoscut, mi se pare, vara trecută când ne-am întâlnit... la Eforie... Unul dintre băieţii care lucrează cu mine. Ţie nu-ţi spune nimic asta... Dar mă gândeam... cum ar comenta el Ottonelul... E o figură...
MAGDALENA: Bea?
GORE: Om. Acolo... pe Vârful cu Dor... se cam bea. Iarna e frig.
MAGDALENA: Te-nţeleg.
GORE: Vara e acolo... Toamna plouă.
MAGDALENA: Şi primăvara?
GORE: Primăvara... e primăvară.
MAGDALENA: Gore...
GORE: Da...
MAGDALENA: Ce-ai vrut să-mi spui?
GORE: În legătură cu vinul? (*Bea din Ottonel. Pentru regie: e cam beat!*)
MAGDALENA: Nu, ultima oară.
GORE: ...Eu?
MAGDALENA: Tu...
GORE: Care ultima oară?
MAGDALENA: Ultima oară.

GORE (*nedumerit*): Ah! Prostii. Îmi venise aşa... Tu să...
MAGDALENA: Spune, Gore.
GORE (pierzându-şi pas cu pas tot avutul de siguranţă şi degajare): Acuma?
MAGDALENA: Acuma.
GORE (*pragul prăpastiei*): Lasă, dragă... altă dată...
MAGDALENA: Te rog.
GORE: Nu mă ruga... Eu am plecat.
MAGDALENA: Nu pleca.
GORE: Nu, dac-am spus că plec, gata, m-am dus. Eu, când mi-am vârât ceva în cap, s-a isprăvit. Nu s-a născut omul să mă clintească.
MAGDALENA: Stai jos.
GORE (*se aşază*): S-a născut... Magdalena... doamne... ştiam că se va întâmpla aşa, Magdalena, eu îţi spun, dar tu să nu te superi...
MAGDALENA: Vorbeşte.
GORE: Spun să nu te superi, că n-aş vrea să te superi. N-aş vrea, mi-e teamă să nu înţelegi greşit.
MAGDALENA: Jur că nu voi înţelege greşit.
GORE: Eu am plecat.
MAGDALENA (*îl apasă în jos*): N-ai plecat. Ai rămas. Ai rămas şi ai vorbit.
GORE: Am vorbit. Magda, vreau să-ţi spun... că... te...
MAGDALENA: Mă?
GORE (*după operaţie*): Foarte.
MAGDALENA: Îţi mulţumesc, Gore, mi-a făcut multă plăcere. Acuma, acuma mi-a făcut multă plăcere.
GORE: Adevărat? Eu credeam că o să te superi. N-aş vrea să te superi. Nu mi-aş ierta niciodată să te supăr...
MAGDALENA: Prostuţule.
GORE: Sunt prost, dar recunosc. Magda, eu te... Ştii ce este uimitor? ...Am încercat în câteva rânduri...
MAGDALENA: Multe?
GORE: Două... Să spun... te... dar n-am izbutit. Am vrut cu dinţii să rostesc... cuvintele, dar n-am izbutit. Mă ruga o

femeie, mă implora, mă chinuia să-i spun... aşa... dar, nu ştiu dacă înţelegi... nu, tu nu înţelegi...

MAGDALENA: Sonia?

GORE: Lasă prostiile... nu ştiu cum să-ţi spun, vorbele se izbeau de o piedică mai presus de voinţa mea... pentru că eu aş fi vrut să zic... dar îmi era, până la urmă, cu neputinţă... Şi mă dădeam cu capul de toţi pereţii... şi ea plângea, o înţelegeam... o înţeleg... avea dreptate... era dreptul ei să audă... dar eu mă dădeam cu capul de toţi pereţii lumii şi nu izbuteam. Acuma... cu tine... lângă tine... e altceva... parcă a sărit în aer... sunt ridicol? Dacă sunt ridicol, să-mi spui...

MAGDALENA: Nu-ţi spun. Nu eşti. Vorbeşte.

GORE (pahar): Dar chiar dacă sunt... nu-mi pasă, îmi pare bine... Şi ce dacă sunt ridicol?... Treaba mea... mă priveşte... Îmi pare bine... Ce bine-mi pare... nici nu ştii ce bine... e o bucurie, simţi că respiri până la capăt...

MAGDALENA: Rămăseşi la o piedică...

GORE: Da, acuma nu mai simt în piept nici o piedică, nici o frână, nici un stop! Drumul e liber şi te-ul, care zăcea de-atâta vreme închis sau îngropat, îşi scoate capul la lumină şi cheamă, şi strigă, şi aleargă către tine... Îmi vine... Acum simt că îmi vine... Şi chiar dacă aş încerca eu să-l opresc, dar nici nu vreau, nu mai vreau... da, chiar de-aş vrea... (*Pauză*.)

MAGDALENA (*tare*): Ţi-ar fi plăcut să fim împreună?

GORE: Am fost...

MAGDALENA: Când? De când?

GORE: Din septembrie.

MAGDALENA: Eşti nemaipomenit.

GORE: Toţi îndrăgostiţii sunt nemaipomeniţi.

MAGDALENA: Şi ne-am simţit bine?

GORE: Eu da... Pe tine... n-am îndrăznit să te întreb.

MAGDALENA: De ce?

GORE: De frică. Adevărul este că m-am gândit numai la mine, eu sunt un om egoist... Am fost... Suntem

împreună... din septembrie trecut. Când îmi aduc aminte câte am trăit vreme de un an, mă trec fiorii...
MAGDALENA: Spune-mi, cum a fost?
GORE: O să-ţi povestesc altă dată
MAGDALENA: Acum.
GORE: Altă dată. Nu mă teroriza.

(*Pauză*.)

MAGDALENA: M-ai aşteptat.
GORE: Câtă aşteptare, atâta iubire (*Ceas*.) Nenorocire... am întârziat.
MAGDALENA: Trebuie să te duci la hotel? Nu-i nici o grabă.
GORE (*pe fugă*): Care hotel?... Am o întâlnire...
MAGDALENA: Unde?
GORE (*din uşă*): La raion. Mai rămâi, nu? Îţi dau un semn de viaţă...

(*Dă să iasă, dar se aud paşi şi glasul lui Horaţiu. Moment neplăcut pentru Gore şi Magdalena, dialog mut. Magdalena îl scoate din cameră, cam în silă, prin dreapta. Intră, uşa fiind deschisă, Horaţiu, care primeşte cuvintele Magdalenei, fără ca, bineînţeles, să-l vadă pe Gore*.)

MAGDALENA (*care nu l-a perceput încă pe Horaţiu*): Să te întorci! (*Pentru ea*.) Întoarce-te...
HORAŢIU (*intrând în cameră, şi ca un răspuns la „să te întorci" al ei*): M-am întors. Cu cine vorbeai?
MAGDALENA (*care nu realizează cine a intrat*): Tu?
HORAŢIU: Eu. Cu cine vorbeai? (*Caută*.)
MAGDALENA (*dezmeticindu-se*): Ah... tu...
HORAŢIU: Eu, bineînţeles... se poate înţelege altceva prin tu?
MAGDALENA: S-ar putea.
HORAŢIU (*nu găseşte pe nimeni*): Vorbeai singură...

Iarăşi! (*Of! — nu mai suportă*.) Magdalena! Am îndurat azi după-amiază o criză de isterie de zece minute care mi-a fărâmat nervii pentru zece zile. Am primit, fără să crâcnesc, multe, eu, care sunt acuzat zilnic, ceas de ceas şi în proporţie de masă, de lipsă de sensibilitate şi alte cuvinte din „Gazeta literară”, care mă plictisesc de moarte. Am înţeles că vrei să fii singură. Acuma m-am întors şi te întreb: gata?

MAGDALENA: Gata, Horaţiu.

HORAŢIU: Te-ai liniştit?

MAGDALENA: M-am liniştit...

HORAŢIU: Ţi-au intrat la loc — după o scurtă...

MAGDALENA: Oh, nu prea scurtă...

HORAŢIU: ...scurtă-lungă, dar foarte neplăcută, absenţă — minţile? Te întreb pentru ultima oară: da sau nu?

MAGDALENA: Îţi răspund pentru întâia oară: da, Horaţiu.

HORAŢIU: Îmi pare bine...

MAGDALENA: Şi mie, Horaţiu... Îmi pare nespus de bine.

HORAŢIU: Perfect. Va să zică, asta era soluţia: să te las singură. Să te las în pace zece minute. Să-ţi faci de cap zece minute. Să discuţi zece minute cu viziunile dumitale. După aceea să te potoleşti, să te dumireşti să te cuminţeşti.

MAGDALENA: Ai dreptate, Horaţiu.

HORAŢIU (*tandru*): Vezi? Cum am lipsit zece minute, cum te-ai limpezit.

MAGDALENA: Pe de-a-ntregul.

HORAŢIU: Atunci spune-mi că mă iubeşti.

MAGDALENA: Nu, Horaţiu.

HORAŢIU: Cum?

MAGDALENA: Nu, Horaţiu. Nu te iubesc.

HORAŢIU: Magdalena!

MAGDALENA: Da, Horaţiu.

HORAŢIU: Spuneai adineaori că te-ai liniştit, te-ai dumirit şi alte vorbe asemenea.

MAGDALENA: Spun şi acuma.

HORAŢIU: In ce sens „te-ai dumirit”?
MAGDALENA: In celălalt.
HORAŢIU: Nu ştiam că există două sensuri în viaţa ta. Nu credeam.
MAGDALENA: Nici eu. Am aflat astă seară
HORAŢIU: De la cine?
MAGDALENA: Greu de răspuns..
HORAŢIU: Îl cunosc?
MAGDALENA: Da şi nu.
HORAŢIU: Nu există da şi nu.
MAGDALENA: Există.
HORAŢIU: Cum îl cheamă?
MAGDALENA: Vrei cam multe.
HORAŢIU: Te vreau pe tine. Dacă asta înseamnă multe...
MAGDALENA: Înseamnă... Ştii ce se întâmplă, Horaţiu?
HORAŢIU: Tocmai asta e, că nu ştiu ce se întâmplă.
MAGDALENA: Dacă-ţi spun cine e...
HORAŢIU: Individul...
MAGDALENA: Tovarăşul...
HORAŢIU: Tovarăşul cui?
MAGDALENA: Tovarăşul meu...
HORAŢIU: Aha...
MAGDALENA: Dacă ţi-aş spune cine e...
HORAŢIU: Îmi vei spune.
MAGDALENA: Poate.
HORAŢIU: Sigur. Cine e?
MAGDALENA: N-o să crezi.
HORAŢIU: Posibil.
MAGDALENA: Şi, ceea ce e mai grav, nu vei înţelege.
HORAŢIU: Cu neputinţă. Numele lui!
MAGDALENA: Şeful sectorului suflete. (*Pauză*.)
HORAŢIU: N-am auzit. (*Pauză*.) Imagine? Alta? (*Gest*.)
MAGDALENA: Dacă vrei...
HORAŢIU: Eu nu vreau. Eu vreau să cunosc adevărul.
MAGDALENA (*echivoc*): Ţi-am spus că nu vei crede.
HORAŢIU: Nici nu cred.

MAGDALENA: Vezi...
HORAŢIU: Văd că îţi râzi de mine.
MAGDALENA: Jur, Horaţiu.
HORAŢIU (*mâinile de cap*): Mai şi jură pe deasupra!
MAGDALENA: Jur, Horaţiu, că omul care mi-a deschis ochii este Şeful sectorului suflete.
HORAŢIU: În persoană.
MAGDALENA: In persoană.
HORAŢIU: Magdalena, şeful ăsta al tău e o nălucă, o himeră, o imagine. Imaginile nu circulă pe stradă.
MAGDALENA: Imaginea lui a trecut pe la mine.
HORAŢIU: În came şi oase...
MAGDALENA: În came şi oase...
HORAŢIU: A coborât din înălţimile sale...
MAGDALENA: Trăieşte sus de tot...
HORAŢIU: Şi a fost aicea, care va să zică...
MAGDALENA: Aici.
HORAŢIU: În camera asta?
MAGDALENA: În camera asta.
HORAŢIU: Din ce în ce mai bine... Şi vorbea...
MAGDALENA: Oho...
HORAŢIU: Aşa, ca mine, de pildă...
MAGDALENA: Altfel...
HORAŢIU: Va să zică, ai remarcat totuşi o oarecare deosebire între (*didactic*) felul cum vorbesc eu... şi felul cum vorbeşte el.
MAGDALENA: O deosebire foarte mare.
HORAŢIU: Nu te aşteptai.
MAGDALENA: A fost într-adevăr o surpriză.
HORAŢIU: Plăcută?
MAGDALENA: Da.
HORAŢIU (*iritat*): ...Şi... despre ce aţi discutat?
MAGDALENA: Fel de fel de chelii.
HORAŢIU: Şi mai mari şi mai mici...
MAGDALENA: Mai mult mari.
HORAŢIU: L-ai poftit, bineînţeles, la o cafea.

MAGDALENA: Sunt gazdă.
HORAŢIU: Poate şi la un pahar de vin.
MAGDALENA: Firesc.
HORAŢIU: Şi v-aţi înţeles de minune.
MAGDALENA: Pentru început...
HORAŢIU: Sigur... mai urmează.
MAGDALENA: Nădăjduiesc.
HORAŢIU: Ce nădăjduieşti? ...Să mai apară... pe-aici...
MAGDALENA: Bineînţeles.
HORAŢIU: Să mai vorbească despre... fericirea pe pământ.
MAGDALENA: Vorbeşte frumos.
HORAŢIU: Să mai zâmbească.
MAGDALENA: Zâmbeşte frumos.
HORAŢIU: Ar putea fi, prin urmare, descris cu precizie, desenat, fotografiat...
MAGDALENA: A şi fost.
HORAŢIU: E, într-adevăr, o apariţie extraordinară.
MAGDALENA: An spus-o şi alţii.
HORAŢIU: Şi altele...
MAGDALENA: Bănuiesc.
HORAŢIU: ...care i-au văzut chipul, l-au admirat la nesfârşit şi i-au păstrat, poate, ca şi tine, imaginea în amintire.
MAGDALENA: Nu chiar ca mine.
HORAŢIU: Dar, oricum, au păstrat-o.
MAGDALENA: Tot ce se poate. Le priveşte.
HORAŢIU: Prin câte case omeneşti o fi pătruns imaginea respectivului?
MAGDALENA: Oh, prin foarte multe...
HORAŢIU: O mie... o sută de mii... un milion...
MAGDALENA: Cred că un milion este cifra...
HORAŢIU: Mare pişicher, individul...
MAGDALENA: Pare modest.
HORAŢIIJ: Cred şi eu... Cu asemenea succese... (*Pauză. Mâinile la spate.*) Da... da... E limpede totul ca lumina

zilei. Magdalena, tu te-ai îndrăgostit de-o imagine.
MAGDALENA: O preţuiesc.
HORAŢIU: Foarte bine... şi eu o preţuiesc... Toată lumea preţuieşte imaginile. Dar aici e vorba de o imagine, nu de un om adevărat.
MAGDALENA: De ce-l calomniezi? El este un om adevărat.
HORAŢIU: Magdalena, nu te supăra, dar eu trebuie să chem un medic. (*Mâna pe receptor*.)
MAGDALENA: Ţi-e rău?
HORAŢIU (*spargere de dinţi*): Da! (*Renunţă la telefon*.) Magdalena, nici o femeie din lume nu a primit să se mărite cu imaginea unui bărbat.
MAGDALENA: O, numai eu câte cunosc...
HORAŢIU (*exasperare demnă de înţeles pentru orice om cu bun simţ*): Magdalena... tu eşti o fată cu capul în nori, iar eu sunt un economist, un om al cifrelor, un om lucid. Tu te poţi lăsa furată de o nălucă, dar eu nu mă înşel niciodată.
MAGDALENA: Dacă spui tu...
HORAŢIU: Nu că spun eu, aşa este. Draga mea, dezmeticeşte-te! (*O scutură de umeri*.) E timpul să te dezmeticeşti.
MAGDALENA: Simt asta şi fără să mă scuturi.
HORAŢTU: E timpul să pricepi că ai căzut pradă unui fenomen uluitor, ale cărui rădăcini nu le desluşesc.
MAGDALENA: O fi... secolul...
HORAŢIU: Nu mă interesează secolul XX la ora de faţă.
MAGDALENA: Păcat. Merită.
HORAŢIU: Fie. Vinerea am seminar la materialismul dialectic.
MAGDALENA: Du-te.
HORAŢIU: Mă duc. Fii liniştită. Numai că, înainte de a mă duce la seminar. vreau să-ţi atrag atenţia, cu cea mai mare seriozitate, că aşa nu se mai poate discuta.
MAGDALENA: Sunt de acord cu tine, Horaţiu.
HORAŢIU: Ne cunoaştem de câteva luni de zile. Suntem

împreună de câteva luni de zile. Te-am întrebat în vară dacă vrei să ne căsătorim. Mi-ai răspuns că nu mă cunoşti. Acuma nu mai e vară, e toamnă, şi te întreb încă o dată dacă vrei să te măriţi cu mine.

MAGDALENA: Nu, Horaţiu.

HORAŢIU: De ce?

MAGDALENA: Pentru că te cunosc.

(*Soneria. Magdalena se duce în vestibul să deschidă şi se întoarce numaidecât cu un buchet de flori*.)

HORAŢIU: Aha! (*Nervi*.) Cine ţi le-a trimis?

MAGDALENA (*deschizând plicul*): Tu nu.

HORAŢIU (*care i-a smuls cartea de vizită, citeşte*): „Îngăduie-mi...” (*O întoarce pe o parte şi cealaltă, căutând iscălitura*.) Fără iscălitură... Îl cunoşti?

MAGDALENA: Uimitor de puţin.

HORAŢIU: Te cunoaşte?

MAGDALENA: Uimitor de bine.

HORAŢIU: Să nu-mi spui că este... „Şeful sectorului suflete”...

MAGDALENA: Mai ştii?

HORAŢIU (*reciteşte*): Hm „Îngăduie...” E cazul să-i îngădui ceva?

MAGDALENA (*aspru*): Horaţiu!

(*Soneria*.)

HORAŢIU: O zi bogată. Toată lumea sună la uşa ta.

(*Magdalena se duce să deschidă, întorcându-se pentru a doua oară cu un buchet*.)

HORAŢIU: Alt admirator?

MAGDALENA (*privind scrisul de pe plic*): Alte flori.

(*Horaţiu repetă mişcarea de mai sus, cerând biletul pentru lectură*.)

HORAŢIU: Astea trebuie să fie de la Gore. Ne-am ciocnit pe stradă, era să nici nu-l recunosc. Cam provincializat, băiatul. Zicea că trece pe-aici... (*Citeşte*.) „să-ţi”... Şi tot fără iscălitură... Să-ţi ce? Dacă nu sunt indiscret...
MAGDALENA: Eşti.
HORAŢIU: Nu eram.
MAGDALENA: Ai devenit...

(*Soneria. Acelaşi joc*.)

HORAŢIU: Să-ţi...?
MAGDALENA (*citind*): „spun”...
HORAŢIU (*buchetul, cuvântul şi*...): Dacă avem de-a face cu prima frază a unui roman-fluviu, reiese că vei căpăta flori, din cinci în cinci minute, până la bătrâneţe.
MAGDALENA: Mi-ar prinde bine.
HORAŢIU: Lasă glumele, Magdalena, ai glumit destul.
MAGDALENA: Nu, Horaţiu, tocmai asta e... că n-am glumit destul.

(*Soneria. Acelaşi joc*.)

HORAŢIU: Fac prinsoare că urmează „că”...
MAGDALENA (*cu buchetul nou venit*): Ai câştigat.
HORAŢIU: Eu sunt mai laconic. Ţi-aş fi mărturisit iubire fără de moarte într-un singur buchet.
MAGDALENA: Sunt convinsă.
HORAŢIU (*la ceas*): Întâmplările se desfăşoară în chip vertiginos. Am ajuns — să ne amintim încă o dată — la „Îngăduie-mi să-ţi spun că”... Dacă florăria „1 Mai” de pe bulevardul Bălcescu acţionează în acelaşi ritm contemporan ca până în prezent, se poate nădăjdui că, în următoarele două sau trei minute, va sosi şi... „te

iubesc”... Mă simt ca la cinematograf, când eroii principali se apropie cu nesfârşită sfiiciune unul de celălalt, într-o sărutare supremă, în vreme ce spectatorii, simţind din îndelungă experienţă apropierea finalului, se grăbesc spre ieşire...

MAGDALENA: Într-adevăr... E târziu şi ziua e pe sfârşite... Vreau să mă culc...

HORAŢIU: Singură?

MAGDALENA (*două palme*): ...

HORAŢIU: Asta-i o replică, nu un răspuns.

MAGDALENA: Lasă-mă, Horaţiu. (*Îi arată uşa.*) Asta-i un răspuns, nu o replică. Du-te, Horaţiu... Nu vreau să te găsească aici trandafirii...

HORAŢIU (*ultimă încercare*): Trandafirii se ofilesc repede, Magdalena. Ei îmbată, ca la un chef pierdut de noapte, şi pe urmă, în zori, când deschizi ochii, observi că petalele au căzut, veştejite...

MAGDALENA: Florile vor aer şi apă...

HORAŢIU: Dar, până la urmă, oricât le-ai hrăni, ele pier, uscate şi golite de miresme.

MAGDALENA: Răsar, din nou şi veşnic, în fiece anotimp.

HORAŢIU: Pentru a muri, încă o dată şi la nesfârşit. Petalele sunt trecătoare, Magdalena. Numai spinii durează. Tu n-ai nevoie de petale. Tu nu te poţi sprijini de-un trandafir. Ţie-ţi trebuie doi umeri de piatră. I-am adus. Reazemă-te de ei. Stăpâneşte-i. Ştii ce apăsat calci pe pământ când eşti stăpâna a doi umeri de piatră?

MAGDALENA: Mi-e teamă, Horaţiu, că există proprietăţi care te ţin în sclavie.

HORAŢIU (*schimbare de ton*): De altfel (*pauză*), ca o dovadă în plus că petalele nu sunt statornice... A trecut câtă vreme — de la ultimul buchet? Unde-i „te iubesc”? O fi ostenit trimiţătorul... E şeful tău de la... fabrică?

MAGDALENA: Taci, Horaţiu.

HORAŢIU: Sau l-o fi trimis, răzgândindu-se... pe altă

adresă...

MAGDALENA: Nu ştii ce vorbeşti.

HORAŢIU: Fapt e că întârzie.

MAGDALENA: Totdeauna întârzie cineva... (*Pauză*.) Du-te... Horaţiu. Vreau să fiu singură... Singura cu mine, nu cu tine. (*Îi întinde pardesiul, pălăria, mănuşile. Bărbatul le apucă stors, ca după o bătălie pierdută*.)

HORAŢIU: Aş dori să-ţi cer ceva... să te rog ceva... „să-mi dai ceva”.

MAGDALENA: Ce anume?

HORAŢIU: Timp.

MAGDALENA: N-am.

HORAŢIU: Sst! (*Ascultând zgomotul de afară*.) Vine, vine „te iubesc”! Auzi? Îl auzi cum suie scările?... Cum îi tremură paşii?... Cum încearcă, după o ultimă zvâcnire de teamă, soneria? (*Soneria. Horaţiu se repede la uşă*.) Las’ că deschid eu. Merită. (*Revine, după ce-a deschis, urmat de Gore*.) Dezamăgire. E numai Gore. (*Schimb indescifrabil de „bună seara”*.) Intră, Gore!

GORE (*care, de fapt, a intrat*): Intru. (*Discret, vizitatorul examinează cu privirea buchetele de flori: 1, 2, 3, 4 ; din numărătoarea pe degete va remarca lipsa ultimului buchet*.)

HORAŢIU: Ai venit cum nu se poate mai bine... Dac-ai şti ce bucuros sunt să te văd la-nfăţişare... (*Îl ia de umeri*.)

GORE: Plăcerea e de partea mea.

HORAŢIU: Pentru că astăzi trebuie, înţelegi, trebuie să sărbătorim un eveniment de seamă în viaţa Magdalenei.

GORE (*jenat*): Nu trebuie...

HORAŢIU: Ba da. Astăzi, dragă Gore, prietena noastră Magdalena a încercat o revelaţie de natură să-i schimbe, brusc şi hotărâtor, întreg mersul vieţii... Ce cauţi?

GORE (*cu ţigara*): Foc.

HORAŢIU (*brichetă*): Astăzi, cum spuneam, Magdalena a ajuns, pe temeiul unei cercetări adânci şi precise a

conştiinţei, la concluzia că iubeşte o imagine.
GORE: O ce?
HORAŢIU: O imagine, Gore. Nu-ţi vine să crezi...
GORE: Nu.
HORAŢIU: Nici eu n-am crezut.
GORE: Şi-acuma crezi?
HORAŢIU: sunt obligat, Gore.
GORE: Ei, foarte bine.
HORAŢIU: E, pare-se, o imagine fermecătoare.
GORE: Cine ţi-a spus?
HORAŢIU: Magdalena. O imagine care pogoară în casele oamenilor.
GORE: Asta... tot ea ţi-a spus-o?
HORAŢIU: Tot. (*Gore — privire derutată către Magdalena*.)
GORE (*fantezie*): Vezi-ţi de treabă...
HORAŢIU: E adevărul gol-goluţ...
GORE: Mă îndoiesc.
HORAŢIU: Nu te îndoi, Gore. M-am îndoit şi eu. Aveam motivele mele să mă îndoiesc.
GORE: Eu le am în continuare.
HORAŢIU: Mă cunoşti. sunt un om lucid.
GORE: În general — da.
HORAŢIU: Nu în general, în toate împrejurările.
GORE: Ei, uneori mai greşeşte omul.
HORAŢIU: În cazul de faţă nu greşesc.
GORE: Eşti sigur?
HORAŢIU: Absolut... Individul...
GORE: Ce cuvânt...
HORAŢIU: Cuvântul meritat... Individul, spuneam...
GORE: Am auzit.
HORAŢIU: Se bucură de puteri miraculoase.
GORE: Ce te face să crezi?
HORAŢIU: El posedă o inteligenţă scăpărătoare.
GORE: E, treacă-meargă...
HORAŢIU: O putere în faţa căreia nu rezistă nimeni şi nimic.

GORE (*bate-n lemn*): Să nădăjduim.
HORAŢIU: Şi-a cucerit admiraţia fără de margini a unui milion de femei.
GORE: Ai spus un milion?
HORAŢIU: Cincizeci de mii în plus, cincizeci de mii în minus...
GORE: Ei, asta-i prea de tot.
HORAŢIU: Sunt omul cifrelor.
GORE: Adevărat, uitasem.
HORAŢIU: Vezi, de ce pui mereu la îndoială spusele mele?
GORE: Mi-e greu să-ţi explic...
HORAŢIU: O singură ambiţie mai am, Gore.
GORE: Care?
HORAŢIU: Să mă întâlnesc o dată faţă-n faţă cu imaginea.
GORE: Nu e greu.
HORAŢIU: Ce ştii tu!... Să am cu dumneaei o discuţie între patru ochi.
GORE: Ţii cu tot dinadinsul?
HORAŢIU: Şi s-o ucid. Vreau să ucid o imagine.
GORE: Cum?
HORAŢIU: Nu m-am gândit încă. Da’ de ce întrebi?
GORE: Aşa... Din curiozitate intelectuală.
HORAŢIU: Nu mi-am înfruntat nicicând puterile cu o nălucă, dar acum tare-aş avea poftă să schimb două vorbe cu activistul ăsta de la raion.
GORE: Care activist?
HORAŢIU: Un activist... Un fel de şef de sector... la nu ştiu care sfat popular... care a vizitat-o pe Magdalena... Şi care astăzi...
GORE: Nu-i adevărat!
HORAŢIU (*direcţia Magdalena*): Întreab-o. Ea mi-a spus.
GORE: Minţi! (*Către Magdalena*.) Nu-i adevărat, spune că nu-i adevărat!
MAGDALENA: Ba da, Gore. Horaţiu are dreptate. Iubesc un activist. Un activist de frunte...
HORAŢIU: Şef de sector?

MAGDALENA: Şef de sector!

GORE: Credeam... simţeam...

MAGDALENA: Nu te-am minţit niciodată. Nu l-am minţit niciodată, îl iubesc pe omul pe care-l iubesc. (*De aici încolo, scenă ochi în ochi Gore - Magdalena, avându-se în vedere ca Gore să fie tare mic şi necăjit*.)

GORE: Eu... eu îl ştiu?

MAGDALENA: Nu l-ai cunoscut cu adevărat niciodată.

GORE: A fost la tine astă-seară?

MAGDALENA: Astă-seară...

GORE (*gâtuit*): Cum arată?

MAGDALENA (*extatic*): Şeful, dragul meu, este un tânăr înalt, frumos, bronzat, puternic, mândru, îndrăzneţ, generos, gata oricând să se arunce-n foc pentru semenii săi. (*Gore fuge din scenă*.) Neiertător cu răul din lume, intransigent, pur, cosmonaut al sufletului omenesc, purtător de soare pe pământ...

CORTINA

PARTEA a II-a

Magdalena este singură în partea stângă a scenei, aşa cum am lăsat-o la căderea cortinei. Cu capul în mâini, luminată de un colţ de reflector. Ea suferă profund. Câţiva paşi, şi o hotărâre.

MAGDALENA (*şoaptă*): Costică!... (Ceva mai tare.) Costică! (*Chematul apare cu un dosar subsuoară şi multă, multă grabă în priviri*.)

COSTICĂ: M-ai chemat?

MAGDALENA: Nu-l găsesc nicăieri pe Şef...

COSTICĂ: Azi e joi.

MAGDALENA: Şi?

COSTICĂ: Ai uitat? Joi e zi de audienţe... sunt şapte înscrişi pe listă.

MAGDALENA: Ah...

COSTICĂ: Şi, între timp, trebuie să punem la punct raportul pe trimestru. Am întârziat. (*Arătând dosarul*.) Dacă nu ajung la raion în cinci minute, se lasă cu critică de sus. (*Dă să plece*.)

MAGDALENA: Stai o clipă, Costică. Am nevoie de el. Urgent. Roagă-l să treacă pe la mine...

COSTICĂ: Acuma? Peste poate. Aşteaptă cetăţenii în anticameră.

MAGDALENA: E un caz de forţă majoră...

COSTICĂ: Toate cazurile de la „suflete” sunt de forţă majoră.

MAGDALENA: Să contramandeze audienţele. O dată...

COSTICĂ: Magdalena, unde ai mai pomenit şef al sfatului popular să nu respecte orele de primire?

MAGDALENA: Adevărat... Oh, ce-i de făcut?
COSTICĂ: Bucluc mare?
MAGDALENA: Mare...
COSTICĂ (*cu înţeles*): Gore?...
MAGDALENA: A dispărut.
COSTICĂ: Şi eu care crezusem că...
MAGDALENA: A fugit...
COSTICĂ: Prostul...
MAGDALENA: Costică, numai deştepţii fug.
COSTICĂ (*meditaţie*): Mai ştii... Ultima mea nevastă spunea...
MAGDALENA: De câte ori ai fost însurat?
COSTICĂ: O dată. Spunea: tu, Costică...
MAGDALENA (*taie*): Costică, nu mă lăsa. E târziu. Trebuie să vorbesc cu şeful.
COSTICĂ: Uite cum facem. Pune-ţi ceva pe tine şi vino la raion.
MAGDALENA: Vin...
COSTICĂ: Nu acuma... La şi jumătate. Te bag eu peste rând. (*Ceas.*) Am întins-o.

(*Salută şi dispare, în timp ce sectorul din dreapta al scenei se luminează, înfăţişând biroul Şefului sectorului suflete de la sfat, alcătuit dintr-o masă cu sertare, scaune normale, un fişier, un dulap cu dosare, un grafic foarte vizibil indicând mersul feluritelor activităţi (pe rubrici: calomnie, intrigi, gelozie, suspiciune, egocentrism etc.), o lozincă: „Ţineţi-ne de vorbă, suntem în întrecere” şi un etc. care îngăduie regizorului numeroase libertăţi de exprimare. Se intră prin dreapta. În clipa când biroul este luminat pe de-a-ntregul, la şi în faţă se află Şeful şi Costică.*)

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Mai repede, Costică. (*Ceas.*) Trebuie să predăm raportul până mâine la 12.
COSTICĂ: Sectorul birocraţie l-a şi dat la dactilografă.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Cred şi eu. Cu doisprezece oameni pe schemă... În sfârşit... Iar mă enervez. Simt cum îmi sare ţandăra. Anghelache s-a întors?
COSTICĂ: Luni. Mai are două zile de anul trecut.
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Hm! Te ascult... (*Ia note, în timp ce Costică vorbeşte răsfoind diferite dosare*.)
COSTICĂ: Nu ştiu cum să încep...
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Mă interesează calomniatorii. Dă-i bătaie!
COSTICĂ: Aşa... Calomnii... 24... În august am avut 19.
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Era lumea plecată la mare. (*Notează*.) Aşadar, creşte cu 20%.
COSTICĂ: Intrigi — 20. (*Vesel*.) Luna trecută au fost 24.
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Bun. Scade cu 20%. Bârfeli?
COSTICĂ: 1 204.
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Staţionar... Mai departe: certuri între părinţi şi copii...
COSTICĂ: 400.
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Certuri între prieteni.
COSTICĂ: 4 000.
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Certuri între soţ şi soţie.
COSTICĂ: Se calculează la maşina electronică.
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Împăcări între soţ şi soţie.
COSTICĂ: E una pe Căderea Bastiliei... dar nu sunt sigur. Aştept un telefon pe la prânz.
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Verifică. Nu vreau decât cifre verificate.
COSTICĂ (*jignit*): Îmi pare rău.
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Costică...
COSTICĂ: La ordin!
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Cum stăm cu nepăsarea?
COSTICĂ (*exasperare*): Iarăşi?
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Ai?
COSTICĂ: Păi nu s-a definitivat în ultima şedinţă de birou că nepăsarea ţine de sectorul birocraţie? Noi suntem profilaţi pe suflet. (*Pe degete*.) Nepăsarea — vino

mâine, dispreţul faţă de om au trecut la tovarăşul Pitei.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Provizoriu, Costică, până la reorganizare. Trebuie totuşi să urmărim problema în continuare.

COSTICĂ: Apropo, tovarăşe, e adevărat ce se-aude?

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Cu reorganizarea?

COSTICĂ: Spun băieţii de la propagandă că se desparte sectorul în două: un sector suflete şi unul nou, contra prostiei, cu şase oameni pe schemă.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Zvonuri. E un proiect, într-adevăr, mai vechi, dar se freacă de vreo doi ani. Până se aprobă...

COSTICĂ: Şi că aţi veni dumneavoastră... că-l pune pe tovarăşul Benedict la suflete.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Vezi-ţi de treabă... Nu las eu dragostea din mână. De-abia am prins cheag aici şi... Uite, vezi, cu asta nu mă împac eu: cu fluctuaţia de cadre. Cum s-a familiarizat omul aşa... puţin... cu munca, hop... Îl şi muţi, la dracu-n praznic. Nu e bine... De altfel, trebuie să fiu nu ştiu cum ca să primesc la contra prostiei. Acolo îţi rupi gâtul în douăzeci şi patru de ore... Da' nu se face. Nu, că eu aş fi simţit (*gest*), eu am nas...

COSTICĂ: Tovarăşe... (*încurcat*) ăla... (*bâiguie*).

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Am terminat. (*Ceas.*) Trebuie să dăm drumul la audienţe.

COSTICĂ: Totuşi... (*Semn: o clipă.*)

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Ce e?

COSTICĂ: Aş vrea să-mi fac autocritica.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Nu acuma, aşteaptă oamenii în anticameră.

COSTICĂ: Mă apasă.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Un minut. (*Pe ceas.*)

COSTICĂ: Să vedeţi, eram în muncă de teren cu rămăşiţele şovinismului, naţionalism, chestii, pe o sesizare — e unul de la Aprozar care-l înjură toată ziua

pe un puşti că taică-su e ţigan, în rezumat, puştiul nu mai are viaţă... L-am chemat în stradă pe individ, l-am lămurit o dată, l-am lămurit de două ori, eu însă, ştiţi, sunt mai slab la ideologie şi i-am scăpat un croşeu pe stânga...

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Numai unul?

COSTICĂ: În general, da. Cetăţeanul a scos briceagul, atunci eu m-am apărat...

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Am înţeles: când iese din spital?

COSTICĂ: Marţea viitoare.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Aşa devreme? Ai îmbătrânit, Costică. COSTICĂ: Asta sunt eu — calităţi şi lipsuri. Îmi iau însă angajamentul...

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Lasă matale angajamentele... (*Costică, făgăduieli.*) ...Mai discutăm noi chestiunea asta.

COSTICĂ: Dar... vă rog... la nivel de sector.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Să vedem. Oricum, în loc să pierzi nopţile la bufetul „Bumbeşti”... mai bine... ţi-ai ridica nivelul.

COSTICĂ (*mecanic*): Are un Jidvei de 14... Eu, nopţile?

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Eu le văd pe toate... Nu-mi scapă nimic.

COSTICĂ (*smerit*): Pot să mă duc în probleme?

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Du-te... şi cheamă pe... (*Descifrează greu.*)

COSTICĂ: Ştiu.

(*Intră, în mod foarte neaşteptat, Actriţa, îmbrăcată în rochia clasică a Ofeliei, inclusiv florile respective, machiajul şi disperarea.*)

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Dumneavoastră?

OFELIA: Înţelege-mă...

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Zilnic, între cinci şi şapte...

OFELIA: Te-am căutat vineri.
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Am fost în şedinţă.
OFELIA: Te-am sunat sâmbătă.
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Am fost pe teren.
OFELIA: Am îndrăznit duminică.
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Eram la o nuntă.
OFELIA: Am încercat a doua zi.
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Eram la o înmormântare.
OFELIA: În sfârşit, mi s-a spus să trec astă-seară.
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE (*ceas*): Veniţi de la spectacol?
OFELIA: Vin din spectacol... Am aşteptat, înnebunită de nervi, să spună Hamlet: „Du-te la mânăstire...”. M-am aruncat într-o maşină... taxiul aşteaptă la intrare... am zece minute până la scena a patra, iată-mă, primeşte-mă, ajută-mă...
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Te rog, linişteşte-te.
OFELIA: Te rog, linişteşte-mă... (la loc.) Am ajuns la capătul puterilor. În fiecare zi soseşte la teatru o anonimă. În fiecare săptămână — una la raion.
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE (*în dosar*): Două.
OFELIA: În fiecare lună — la orăşenesc. Ce au cu mine? Ce vor de la mine? Se spune că mi-am otrăvit soţul cu Fenergan.
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: E adevărat?
OFELIA: N-am fost măritată niciodată... Se zice că în 1952, pe când mă aflam în turneu, am furat 500 de lei din buzunarul inginerului şef de la Săvineşti.
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Şi?
OFELIA: Săvineştii nu existau în ’52... Se zice că mi-au dat să joc Ofelia pentru că m-aş... (*Tuse.*)
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE (*repede*): E clar.
OFELIA: Nu... mărita cu directorul teatrului.
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE (*timid*): De ce nu?
OFELIA (*rece*): Avem directoare... Se spune că mă culege miliţia din şanţuri, că fac contrabandă de ceasuri

elveţiene, că mi-am falsificat actul de naştere, ascund un criminal de război pe balcon, am o verişoară la Singapore şi un unchi în guvernul lui Chombe. Dacă aduni toate câte mi se pun în seamă, ajungi neapărat la concluzia că sunt mai mincinoasă decât „Europa liberă” şi am săvârşit mai multe crime decât O.A.S.-ul... Ce rău am făcut? Ce rău le-am făcut?

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Unul care nu se iartă: ai avut succes.

OFELIA: Doamne, cine m-a pus?

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Ei, ce-şi face omul cu mâna lui...

OFELIA: Salvează-mă! (*În genunchi*.)

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Acuma vii? Trebuia să te gândeşti înainte de... (*Gândire necăjită, plină de căutări*.)

OFELIA: Nu mă lăsa! (*Speranţă*.) Ei?

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Lasă-mă să mă adun... aşa... (*Revelaţie*.) Te-ai gândit vreodată la o cădere? Joci prost, publicul fluieră, a doua zi eşti simpatizată.

OFELIA: O clipă m-a bătut şi pe mine gândul să...

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Şi?

OFELIA: N-am izbutit. Nu pot să joc prost. Nu ştiu să joc prost. (*Aproape lacrimi*.)

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE (*încurajator*): Ai încercat?

OFELIA: Am încercat să încerc... dar... (*Plânge*.) E foarte greu.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Nu mai plânge. Simt că... mi se sfâşie inima. (*Pauză*.)

OFELIA (*timid*): O altă cale mai uşoară nu s-ar găsi?... Am auzit că la dumneavoastră se fac minuni... Mi-a spus Vasilescu de la estradă... că...

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Poveşti. Tovarăşă, eu sunt responsabil cu fericirea, nu cu utopia. Glorie... fără... fără ce ai dumneata... nu s-a pomenit de când pământul, aşa cum n-au văzut oamenii nicicând lumină

fără umbră. Umbra aceasta, să ştii... o să te însoţească până la capătul vieţii, neşovăitoare, neclintită, neîndurată.

OFELIA: Şi chiar nu e nimic de făcut?

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Merge greu. Nimeni şi nimic n-a izbutit să ucidă o umbră.

OFELIA (*se ridică*): În cazul acesta...

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Se pare că există în matematică nişte ecuaţii al căror X nu poate fi rezolvat, şi nu din pricină că savanţii ar fi fost neputincioşi să afle soluţiile, ci pentru că ecuaţiile acestea sunt astfel alcătuite încât nu pot fi dezlegate. Totuşi...

OFELIA: Totuşi... există un totuşi...

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Totdeauna... În octombrie avem conferinţa pe ţară pentru combaterea calomniei. Vin şi specialişti din afară.

OFELIA: Ca la cancer?

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Mai pregătiţi. Se anunţă câteva referate interesante. Şi trag nădejde să putem pune în practică vreo două-trei metode noi.

OFELIA: Şi până atunci?... Un sfat, măcar un sfat...

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Joacă bine. (*Scurt.*) Arta e răzbunare.

OFELIA: La revedere? trebuie să intru în scenă... (*Iese.*)

(*Şeful sună să intre următorul solicitant. Acesta este un bărbat fără vârstă, pozitiv la înfăţişare, măcinat la expresie. De la începutul scenei până aproape de sfârşitul ei, Şeful va răspunde destul de laconic şi de imprecis interlocutorului, poziţia lui faţă de reclamant fiind nedefinită... Abia la ultimele propoziţii vom avea prilejul să ne dăm seama de gândurile care circulă în capul Şefului.*)

INOVATORUL: Bună seara.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE (*ia loc*): Poftiţi!

INOVATORUL (*se aşază*): Se poate fuma? (*Scoate o ţigară.*)

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Oricât. (*Îi oferă foc de la brichetă.*)

INOVATORUL: Mulţumesc. (*Tăcere.*) Se poate vorbi?

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Oricum.

INOVATORUL: N-aş vrea să mă înţelegeţi greşit...

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE (*sumbru*): Voi încerca.

INOVATORUL: Dacă am venit la dumneavoastră e pentru că simt că...

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE (*semn aprobator*): ...

INOVATORUL: Eu vin la Sfat, din cinci în cinci ani doar. Când îmi ajunge până aici. (*Gât.*)

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Prea sus...

INOVATORUL: Am făcut o inovaţie. Nu ştiu dacă e bună, nu ştiu dacă e rea. Am... aşa... un fel de nesiguranţă atunci când lucrez, şi lucrez destul de chinuit... Dar în sfârşit, se întâmplă, am încercat să fac o inovaţie. Eu lucrez cam greu... inovaţia despre care vă vorbesc... mă urmăriţi?

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Ei, au şi alţii...

INOVATORUL: Întocmai. Mi-a trecut prin cap acum vreo cinci ani. Poate şase. Nu, exagerez, cinci. În ’57, toamna. Mi-a venit... ştiţi... o idee, am scris câteva rânduri despre ea la gazeta de perete a uzinei, secretarul de partid, unu’ Radu, a sărit în sus, zicea că e grozavă, dă-i bătaie — alţii la fel, eu m-am pus pe lucru, dar la un moment dat m-am oprit...

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: De ce?

INOVATORUL: De ce? Nu-mi dau seama. Poate că nu era ideea destul de coaptă. Poate nu eram eu destul de copt. Poate m-am încâlcit prea în calcule. Oricum, am lăsat-o câţiva ani. Între timp, m-am apucat de alta.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Deh...

INOVATORUL: De altă inovaţie. De altă inovaţie, mai bine spus, una care, aşa spun tovarăşii, e preţioasă...

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Asta e bine.

INOVATORUL: O scurtez.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Şi asta e bine.

INOVATORUL: Prin februarie m-am apucat din nou de ideea veche, cunoscută câtorva din uzină şi aşteptată. Şi a mers. Greu. Dar a mers.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE (*aprobă*): Dumneata ai mers, nu ea.

INOVATORUL: Eram aproape gata, rugasem dactilografa să vină după amiază să bată la maşină primele pagini, făcusem chiar prinsoare cu nişte prieteni că isprăvesc până la 1 iulie, când deodată... când deodată a năvălit, ca lupul iama, înfometat, unul Vencu, înfăţişând, foarte grăbit, la cabinetul tehnic, un fel de inovaţie pornită de la ideea mea. Aţi auzit de Vencu?

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE (*afirmaţie*): Prea multe.

INOVATORUL: E vechi. E cunoscut de noi toţi. Dar nu de toţi, pare-se. Din păcate. Când n-are o idee, şi n-are niciodată de fapt, fură. Când se ridică cineva cu o lucrare, îl muşcă, neîndurând în nici un chip „concurenţa". Când simte în aer o demascare, cade la pat, perpelindu-se că e bolnav foarte, ca să-l cruţe tovarăşii. Îl ştiţi pe Vencu?

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE (*scoate o fotografie din fişier*): E urât...

INOVATORUL: E destul de cunoscut în raion. Şi în acelaşi timp, destul de puţin cunoscut. E cel mai mincinos om din câţi mi-a fost dat să întâlnesc în viaţa mea. Minte dimineaţa, la prânz, după-amiază, seara, minte acasă, la uzină, la raion, minte când e treaz, minte în somn, va minţi şi în mormânt. Ar trebui să-l lămuriţi, să faceţi ceva...

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE (*negaţie hotărâtă, rea*): Nu.

INOVATORUL (*derutat*): Ah, în cazul acesta, vă rog să mă iertaţi. Crezusem că sunteţi responsabil cu sufletele.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Cu sufletul dumitale, nu cu

al lui.
INOVATORUL: Atunci pentru ce nu vreţi să-l lămuriţi?
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Mai târziu. După ce iese din puşcărie. Următorul!

(*„Următorul” este un copil. Un băiat de zece ani, candid, candoare. Un băiat care pune întrebări*.)

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE (*întors cu spatele la uşă, nu-l vede*): Cinci minute. (*Se întoarce, l-a văzut*.)
COPILUL: Nene, sufăr.
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Eşti un copil precoce.
COPILUL: Sufăr, nene. Avem un vecin care nu ne dă pace nicidecum. Tipă mereu. Dimineaţa, când îmi iau cafeaua cu lapte, bate cu pumnii în perete. După-amiază, când îmi fac lecţiile, urlă ca lupii iarna în pădure. Seara, când trebuie să mă culc, ne ameninţă cu Judecata. sunt foarte amărât.
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Vecinul ăsta al tău lucrează undeva?
COPILUL: Nu prea.
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: E mulţumit?
COPILUL: Cum aţi ghicit? Nu e.
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Copii are?
COPILUL: N-are...
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Ce face toată ziua?
COPILUL: Zice: dacă.
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Ce zice?
COPILUL: Dacă...
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Ah...
COPILUL: Dacă ar fi fost aşa... Dacă aş fi fost aşa... Dacă n-ar fi fost aşa... Dacă n-aş fi fost aşa... Şi eu spuneam dacă... mai de mult... Când eram copil. De fapt, ce înseamnă „dacă”?
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Nimic. „Dacă” nu înseamnă nimic. Când îl întâlneşti, ocoleşte-l. Când ţi se aşază în

cale, feri în lături. Când îţi apucă mâna, plesneşte-l.
COPILUL: Aşa voi face. (*Pauză*.)
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Iar subsemnatul se va deplasa (*consultă agenda*) săptămâna viitoare pe teren să ia măsuri. Mai vrei ceva?
COPILUL: Da, să ştiu.
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Să ştii ce?
COPILUL: Să ştiu de ce ţipă...
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: De plăcere.
COPILUL: Mi-e nu-mi face plăcere
să ţip. De ce ţipă?
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: De nevoie.
COPILUL: Eu n-am nevoie să ţip. Eu vreau să mă plimb cu bicicleta la Băneasa, să văd filme pe bulevard, să joc fotbal, să citesc, să privesc la televizor. Vecinul nostru ţipă. De ce tipă?
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Pentru că vrea să fie auzit.
COPILUL: Dacă ţine cu tot dinadinsul să fie auzit, de ce nu cântă?
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: El n-are voce.
COPILUL: Atunci de ce nu ţine o conferinţă?
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: El n-are nimic de spus. El nu e nimic.
COPILUL: Atunci să tacă, să se potolească, să priceapă că nu e nimic.
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Nimeni nu va mărturisi pe lumea asta că e nimic.
COPILUL: Vai, ce puternic e nimicul...
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Nu e puternic, e primejdios.
COPILUL: Să veniţi mai degrabă pe la noi. Mâine. Astăzi. Ieri... Mi-e frică de nimic.

(*Când iese, se ciocneşte de Horaţiu, care dă buzna, cam ameţit de oarecare alcooluri, în încăpere*.)

HORAŢIU: Dă-mi îndărăt femeia!

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Nu-i aici.
HORAŢIU: Dar unde e?
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Nu ştiu.
HORAŢIU: Ba ştii. Tu le ştii pe toate.
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Încă nu. N-am greşit destul.
HORAŢIU: Dă-mi îndărăt femeia... E femeia mea! (*Pumn în masă*.)
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE (*negaţie*): Ţţ...
HORAŢIU: Poate-i a ta...
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Nici.
HORAŢIU: Atunci, a cui e?
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Nu-i a mea. Nu-i a ta. Este a ei.
HORAŢIU: Şi ce face ea cu ea? Ea n-are nevoie de ea. În schimb, eu... eu am...
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Eu, eu, eu... Cel dintâi cuvânt pe care-l rosteşti — şi ultimul. Eu, eu, eu... Cu asta începi, cu asta sfârşeşti. Îmi, Îmi, îmi. Alte vorbe nu mai ştii, alte silabe nu-ţi vin la îndemână. Mie, mie, mie... Aşa te trezeşti dimineaţa, aşa adormi seara. Meu, meu, meu... Lumea ta e un pronume.
HORAŢIU: Nu-i adevărat... Eu ţin la Magdalena. Nu vreau s-o pierd.
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Şi la ceasul de aur ţii mult. Nespus de mult. N-ai vrea să-l pierzi.
HORAŢIU: Am grijă de ea.
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: În acelaşi chip în care te-ngrijeşti de bunăstarea hainelor dumitale.
HORAŢIU: I-am dăruit, când a împlinit 25 de ani, o...
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: În aceeaşi zi în care ai cumpărat pânză pentru fotolii. (*Fâlfâie nişte hârtii*.) Am documente...
HORAŢIU: Când a fost bolnavă, am suferit.
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Când ţi s-a stricat Wartburgul, ai plâns. (*Fâlfâie o fotografie*.) Am fotografii. (*Scoate o brichetă din buzunar*.) Frumoasă

brichetă — nu-i aşa? M-a costat ochii din cap, întreţinerea ei — benzină, piatră — mă costă iarăşi câte ceva, m-am legat de ea, ţin foarte mult la ea, am nevoie de ea, noaptea mai cu seamă, când sunt singur şi nu găsesc chibrituri prin casă, m-ar amărî s-o pierd, dar niciodată n-am întrebat-o ce mai face. Cred, de altfel, că nu face nimic. Obiectele nu există. Părerile ei despre încetarea experienţelor nucleare mă lasă rece. Socot, de altfel, că nici nu are păreri în domeniul sus-amintit... Poate se plictiseşte... bunul meu... drag foarte şi de preţ... Ei şi? Nu joc pinaclu cu bricheta...

HORAŢIU: Am fost în toate serile la ea...

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Dar locuieşti în tine. (*Actorule, rosteşte rar şi subliniat această replică*.)

HORAŢIU: O iubesc, jur pe tot ce am mai sfânt, o iubesc.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Nu ca îndrăgostit, ca proprietar... Aş dori să-ţi atrag atenţia în modul cel mai civilizat cu putinţă că proprietatea particulară asupra moşiilor, fabricilor, băncilor, mijloacelor de transport, femeilor... (tuse) şi, să nădăjduim, a bărbaţilor, a fost desfiinţată.

HORAŢIU: Minţi!

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE (*aspru*): Eu nu mint niciodată...

HORAŢIU: N-am văzut nicăieri o asemenea hotărâre...

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: E tipărită sub numele de „Programul partidului...” Aşadar, ca să ne întoarcem la chestiunea în speţă, vreau să te încredinţez că am studiat cu cea mai mare atenţie cazul dumitale, precum şi plângerea anexată la dosar. (*În timpul expunerii, Şeful sectorului suflete va mânui într-adevăr un dosar ca toate dosarele*.) M-am sfătuit cu tovarăşii din sector, am discutat materialul în biroul raional, mai mult chiar, am cerut avizul comitetului orăşenesc.

HORAŢIU: Până acolo aţi ajuns!

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Fericirea se discută la nivel

înalt... Cercetând, analizând, verificând şi răsucind pe toate feţele, am ajuns la concluzia că eşti vinovat de o seamă întreagă de păcate, dintre care cel mai grav îl constituie jaful.

HORAŢIU: Nu sunt hoţ! Nu-i adevărat! Nu cunosc!...

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: A cunoaşte înseamnă a recunoaşte... Eşti un hoţ, domnule Horaţiu...

HORAŢIU: Dovada!

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE (*scoate o foaie de dosar*): Iat-o...

HORAŢIU: Asta-i un petec de hârtie...

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Scrisă... E un tabel. E (*citeşte*) un tabel privind lucrurile furate de cetăţeanul Horaţiu I. Horaţiu, în perioada 1 februarie-l septembrie anul curent... de la tovarăşa... să-i mai rostesc numele? Tabelul acesta cuprinde, ordonate şi sistematizate prin truda colaboratorului nostru Costică, ale cărui talente administrative sunt mai presus de orice îndoială, toate surî- surile răpite din pricina crizelor de nervi ale domnului Horaţiu, toate ceasurile bune jefuite din pricina stărilor negre ale domnului Horaţiu, toate prieteniile alungate din pricina lăcomiei domnului Horaţiu — care nu lasă altor pământeni nici un pogon din sufletul achiziţionat cu atâta cheltuială —, toată încrederea, puterea de muncă şi îndrăzneala gâtuite din pricina spaimei şi urii... vădite de domnul Horaţiu la adresa năzuinţei semenului său colonizat de a înfăptui ceva mai de preţ pe acest pământ, toate zilele pe care le-ai stors picătură cu picătură, pentru a-ţi potoli foamea, toate nopţile, pe care le-ai sorbit, picătură cu picătură, pentru a-ţi potoli setea..., precum şi altele, nenumărate la număr, alcătuind avutul personal al tovarăşei despre care discutăm. Eşti mai mult decât un hoţ, domnule Horaţiu, eşti un exploatator. Eşti ultimul exploatator din România.

HORAŢIU: Nu îngădui nimănui să se amestece în treburile

conştiinţei mele.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Conştiinţa este a dumitale, roadele ei — ale tuturora.

HORAŢIU: Nu aflasem.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Scrie pe toate zidurile. Conştiinţa e în planul de stat.

(*Costică vâră capul prin deschizătura uşii, dar şi-l retrage repede*.)

HORAŢIU: Am plecat. Dar mă voi întoarce. Fără doar şi poate. Eu mă întorc întotdeauna în locurile de unde am fost izgonit.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Te aştept: am nevoie de un duşman.

(*Costică se năpusteşte alarmat peste cei doi, făcând semne conspirative Şefului*.)

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE (*se ridică*): Ce e?

COSTICĂ: Vă cheamă preşedintele la o şedinţă-fulger. (*La ureche*.) Îl freacă pe şeful de la construcţii.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Ai luat şi tu cuvântul?

COSTICĂ: Eu nu mă vâr printre giganţi, eu stau în banca mea.

(*Şeful iese, rămân în scenă Costică şi Horaţiu*.)

COSTICĂ: Ce făcuşi, frate? L-ai înfuriat pe Şef... Era cu capsa pusă... HORAŢIU: El? Eu...

COSTICĂ: Eu ţi-am spus. Ţi-am vorbit metodic. N-ai vrut să m-asculţi. Asta te ia la început cu originea omului, Gagarin, profesorul Petrucci şi taman când îl simţi mai în propagandă, te întoarce o dată pe plătit... E tip greu... A fost om de şantier... Bumbeşti... Bumbeşti-Livezeni... în ’48...

HORAŢIU: Aicea nu e şantier. (*Dă să plece*.)
COSTICĂ: Domnu' inginer...
HORAŢIU (*oprit*): Ai?
COSTICĂ: Este.
HORAŢIU: Zău! Nu se vede.
COSTICĂ: Nu se vede, dar este... (*De la om la om*.) Eu îţi vorbesc prieteneşte... Am un cumnat la preşedinţie, care mi-a lămurit totul negru pe alb. (*Pe degete*.) Va să zică, întâi a fost industrializarea. S-a rezolvat? S-a rezolvat. După aceea, s-a pus problema colectivizării. Ai fost la sesiune... (*Mâna pe reverul hainei*.) Băiatu' are medalia... S-a rezolvat. Acuma ce a mai rămas? Morala. (*Precauţie*.) Eşti în stare să păstrezi un secret?
HORAŢIU: Spune.
COSTICĂ: Dar n-ai auzit de la mine.
HORAŢIU: Spune odată!
COSTICĂ: Dacă scapi o vorbă, m-ai vârât în mormânt. (*Privire în jur*.) S-a dat drumul la morală.

(*Costică, cu faţa spre uşă, percepe chipul cam nerăbdător al Magdalenei. Îi face semn să dispară şi dă să-l scoată pe Horaţiu din încăpere*.)

COSTICĂ: Fugi, că se-ntoarce şeful... (*Îl conduce grijuliu*.) Să nu te ciocneşti de el. (*Horaţiu, mirat, o apucă la dreapta, dar Costică îl răsuceşte spre viceversa*.) Vireaz-o pe stânga. Aşa... Să fii cuminte. (*După ce a dispărut Horaţiu, Costică o cheamă disperat pe Magdalena, care intră cam speriată*.) Vino. Aşteaptă-l aici, că trebuie să se întoarcă acuşica... Şi fii concentrată. Fără introducere. Intră direct în fond. (*Se aud paşi Costică dispare vigilent; intră Şeful, fără a se întâlni cu subalternul său*.)
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Lume nouă... Ce vânt te aduce pe la sfat?
MAGDALENA: Gore...

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE (*ce mai vrei?*): După câte ştiu, a venit.
MAGDALENA: După câte ştiu, a plecat.
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Nu...
MAGDALENA: Ba da. A fugit.
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE (*înăuntru*): Şi el? (*În afară.*) De ce?
MAGDALENA: Nu ştiu.
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Minţi... şi întotdeauna...
MAGDALENA (*mărturisiri complete*): A plecat pentru că n-a înţeles.
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Hm... Îndeobşte, oamenii fug când au înţeles... Ce n-a înţeles?
MAGDALENA: Că eu... (*greu, greu*) îl... că... adică... eu am pentru el... adică... simpatie...
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: I-ai spus că... îl... că... adică... ai...
MAGDALENA: I-am spus.
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: În faţă?
MAGDALENA: In spate.
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Direct?
MAGDALENA: Indirect.
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: De ce?
MAGDALENA: Ei, şi dumneata...
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE (*fierbere*): ...Şi cum l-ai făcut să priceapă că îl iubeşti?
MAGDALENA: I-am spus că... iubesc pe altul.
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE (*mâinile la cap*): Asta se cheamă indirect?
MAGDALENA: Pe altul... adică o imagine...
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Ne îndrăgostim de imagini şi divorţăm de fiinţe vii.
MAGDALENA: Vreau să zic, de un cosmonaut.
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE (*în picioare*): Tovarăşă Magdalena, m-am săturat. Sfatul popular al raionului „30 Decembrie” s-a ocupat de cazul dumitale cu

răbdare şi conştiinciozitate. Cei mai buni activişti din sector şi-au risipit vremea şi nervii ca să te aducă pe calea cea bună. Personal, m-am chinuit cu dumneata cum nu ştiu să mi se fi întâmplat de prea multe ori în viaţă. Ei bine, m-am plictisit. Am ostenit. Am îmbătrânit. Înţelegi? Am îmbătrânit... Din clipa de faţă, misiunea mea s-a terminat. Cazul Magdalena este închis, dosarul 207 va pleca la arhivă. Uite-te bine. Uite-te în ochii mei şi ţine minte ce-ţi spun. Din clipa de faţă, legăturile dumitale cu sectorul nostru au luat sfârşit. Din clipa de faţă, eu, şeful sectorului suflete, am dispărut, o dată pentru totdeauna, din viaţa dumitale.

MAGDALENA: Şi spuneai că mă înţelegi.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Înţeleg multe, dar accept puţine.

MAGDALENA: Nu mă lăsa singură... Sufăr...

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Îţi retrag dreptul la suferinţă. Durerea este privilegiul oamenilor serioşi. (*Şi în semn că întrevederea a luat sfârşit, se pune pe studiat unele dosare... Dar Magdalena nu pleacă*.) Te rog să mă laşi... Am treabă. (*Privirea în jos, iarăşi pe dosare. Ea tuşeşte*.) Ce mai vrei?

MAGDALENA: Să vină Gore. (*Pumni mici în masă*.) Vreau să vină Gore!

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Nu stă în puterile mele. (*Dosare*.)

MAGDALENA (*parcă eu nu ştiu*): Când vrea raionul...

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Îmi scoţi peri albi. (*Dosare*.) Şi măcar dac-aş şti unde locuieşte...

MAGDALENA: La hotel.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE (*telefon*): La care hotel?

MAGDALENA: Habar n-am... Nici el nu ştia încă. A fost chemat urgent la Bucureşti... la raion... e vorba de o şedinţă sau aşa ceva...

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE (*lasă receptorul*): Cum să-l găsesc? Tot Bucureştiul este în şedinţă... Şi măcar dac-

aş şti cum arată la faţă...

MAGDALENA: Arată bine...

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Nu te-am întrebat ce gândeşti despre el, ţi-am cerut să mi-l descrii. Cum arată la chip? E blond, brun, înalt, scund, slab, gras?...

MAGDALENA: Cam pirpiriu.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: E suplu, asta-i altceva... Poartă mustaţă, nu poartă, are ochi negri, albaştri, căprui...

MAGDALENA (*se ridică puţin pentru a privi în ochii interlocutorului*): Căprui.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Aşa... Acum încearcă să precizezi două-trei amănunte. Ceva mai izbitor, o particularitate pe care n-o întâlneşti la fiecare pas. O trăsătură neobişnuită.

MAGDALENA: Neobişnuită!

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Sau mai rară...

MAGDALENA: Farmecul...

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Farmec au mulţi.

MAGDALENA: Da, dar nu ca el.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Fie... S-o luăm altfel... Nu te mai gândi la însuşiri, gândeşte-te la defecte. Toată lumea are câte un cusur. Şi tu, şi eu, şi el.

MAGDALENA: El n-are...

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Mie poţi să-mi spui...

MAGDALENA: Ha, ha!

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: De ce râzi?

MAGDALENA: E foarte greu de lămurit.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Şi foarte greu să-l găsim în condiţiile astea... (*Pauză*.) Ascultă, tovarăşă Magdalena, eşti atât de îndrăgostită de Gore încât nu-l cunoşti?... (*Paşi... paşi... revelaţie*.) O fotografie măcar. Dac-ai avea o fotografie...

MAGDALENA: Am. (*Scoate o fotografie din geantă*.)

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE (*ia loc pe scaun, examinând documentul*): Drăguţ băiat... Acum înţeleg de ce se dau

în vânt toate fetele după el...

MAGDALENA: Ştii ceva?

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: La noi se lucrează organizat. (*Arătând dulapurile cu dosare*.) Fiecare caz cu dosarul corespunzător. Sistematic şi în ordine alfabetică. Când vreau să aflu ceva despre viaţa sufletească a cetăţenilor care mă interesează, mă ridic de pe scaun, fac doi paşi (*ceea ce şi face*) şi caut la litera respectivă. Go... Go... (*Vorbind, scoate câteva dosare*.) Gologan Aurel... Gonciu... Goraş... (*Dosarele toate sunt subţiri, cuprinzând, după cum se înfăţişează extrem de vizibil publicului, câteva file doar*.) Aşa... Gore. (*Scoate şi pune pe masă un dosar de şapte ori mai voluminos decât precedentele, apoi, sub privirea înlemnită a vizitatoarei, răsfoieşte dosarul, punctându-şi lectura cu exclamaţii de mirare — invidie şi scărpinat în cap*.) O viaţă... sufletească destul de... bogată. (*Murmur*.) Pirpiriu, ai? (*Iarăşi lectură, apoi brusc*.) Voiai să fii prima?

MAGDALENA: Prefer ultima.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE (caută ceva într-un sertar de jos şi, deoarece în timpul acesta Magdalena dă să citească anume file din dosar, o loveşte peste mână, ridicând capul mustrător): Dumneata ai auzit vreodată de păstrarea secretului de stat? Vezi, că după aceea mă supăr... Şi-acum du-te acasă...

MAGDALENA: Aşa... fără rezolvare?

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Du-te acasă. Vei primi un semn de viaţă din partea mea.

MAGDALENA: Sigur?

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Eu nu te-am înşelat niciodată. (*Sună*.)

MAGDALENA (*ieşind*): La revedere.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: La revedere.

(*Magdalena iese pentru a reveni după câteva clipe în*

camera ei, acum luminată în paralel cu biroul şefului. Urmărindu-i mişcările, ea le va comenta.)

MAGDALENA: Iubitule... Iubitule, s-a lăsat noaptea. E târziu. (*El se uită la ceas*.) Eşti ostenit. (*El — gesturi de oboseală, se aşază pe scaun, cercetează un caiet*.) Nu mai citi. E târziu. Ai să adormi pe caiet. (*Gesturi mereu în paralel cu vorbele Magdalenei*.) Haide, îmbracă-te şi du-te acasă. Tu n-ai casă? Sau pe tine nu te-aşteaptă nimeni niciodată? La urma urmei, ar trebui să se ocupe cineva şi de sufletul responsabililor cu sufletele... (*El bea cafea*.) Altă cafea. A cincea? A şaptea? Şi după aceea te miri că nu dormi noaptea. Sau tu nici nu vrei să dormi? Ori nu ştii... Umbli prin odaie până la patru dimineaţa, răsfoieşti o carte, asculţi muzică, dar încet ca să nu se trezească vecinii, gândeşti singur, vorbeşti singur. Cu cine vorbeşti? Cu ce? (*El: râs interior sonor*.) Şi ţigările?... Patru pachete pe zi. Unde-o să ajungi? (*El, gest: prostii*.) Tu arunci oamenilor soare şi te hrăneşti cu fum. Ţi-ar trebui o... (*Pauză*.) Să facă ordine în viaţa ta. (*El, gest: lasă*.) Nu s-a găsit încă femeia? Mai discutăm noi... (*Tare*.) Auzi, mai discutăm noi... (*Tare*.) Auzi, mai discutăm noi... Iubitule, e noapte... Hai... pleacă. (*El tresare*.) Iubitule, e noapte... Hai, vino... (*El — acelaşi joc*.) Închide caietul, închide cifrele, închide sufletele noastre în casa de fier... Să nu le fure cineva. (*El execută, în paralel, mişcările corespunzătoare, dar, o clipă de şovăire, a uitat ceva, scoate, din nou, caietul, parcă întru verificarea unei cifre*.) Ai uitat ceva? Mereu uiţi cute ceva... Fii mai organizat. (*El caută prin sertare, scoate hârtii, confruntă fraze*.) Mai calm, mai stăpânit. (*El mârâie*.) Şi fără nervi. (*Şeful sună*.)

MAGDALENA: Las' că vine Costică şi dezleagă încurcăturile din raport. Presupunând că ar fi vreo încurcătură. (*El — da*.) Apropo, cum stăm cu dragostea pe septembrie?

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE (citind): Oof, doamne... (*Taie, numără, scrie*.) Optzeci şi şapte...
MAGDALENA: Optzeci şi şase. Al 87-lea s-a lămurit...
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE (*tresare, ca ţi cum ar fi auzit ceasul*): Optzeci şi... (*numără*) şapte...
MAGDALENA (*şoptind*): Şase...
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE (*iritat, mai numără o dată şi strigă*): Costică! (*Sus-numitul irumpe în încăpere*.) Optzeci şi şapte sau optzeci şi şase?
COSTICĂ (*meşterind*): La ură personală?
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: La dragoste chinuită.
COSTICĂ: Optzeci şi şapte.
MAGDALENA (*tare şi îngroşându-şi vocea ca şi cum ar voi să le facă bărbaţilor o farsă*): Optzeci şi şase.
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Hotărăşte-te, 87 sau 86?
COSTICĂ: 87. V-am spus...
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Ai zis întâi 86.
COSTICĂ: Eu? Poate vi s-a părut...
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Nu sunt omul vedeniilor. (*Scrie*.) Va să zică 87...
MAGDALENA (*tare*): 86. Unul s-a rezolvat...
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE (*salt*): Cât ai băut?
COSTICĂ (*revoltă*): Niciodată în orele de producţie. (*Vine spre Şef şi deschide gura.*) Verificaţi personal.

(*Şeful nu mai înţelege nimic. Costică nu mai înţelege nimic; se uită lung, lung, la Şef, şi în atitudinea lui se va remarca o undă de alarmă umană*.)

COSTICĂ: Tovarăşe...
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Ai?
COSTICĂ: La 15... vreau să spun când se întoarce tovarăşul Benedict, plecaţi dumneavoastră în concediu... Mă gândeam, de fapt, la odihnă...
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE (*fix în ochi*): Posibil...
COSTICĂ: Dacă vă duceţi la Timiş, e finul meu acolo... are

un vin cinstit de Pietroasele... pui în fiecare zi la ţiglă, ouă proaspete, de la cuibar, o bucăţică de caş, muntele — munte, vii alt om.

MAGDALENA (*ca mai sus*): Prostule...

COSTICĂ (*îngheaţă*): Îmi pare rău, tovarăşe, eu nu sunt tare la (*dificultate*) empiriocriticism... dar am o demnitate.

(*Şeful e uluit, Costică face stânga împrejur şi se îndreaptă grav spre ieşire*.)

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE (*îl cheamă speriat*): Costică! (*Dar Costică îşi vede de drum*.) Tovarăşe Costică! (*Disciplinat, interogatul se răsuceşte brusc, înfăţişând superiorului un chip de piatră rănită*.) Vii cu mine la Timiş. (*Costică tresare*.) Vorbeşti la telefon cu naşul tău...

COSTICĂ: Fin...

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Fin... Bineînţeles. Spune-i să pregătească două camere, cele mai bune, că aterizăm la 15. Jucăm table... Nimeni nu citeşte, nimeni nu gândeşte, nimeni nu vorbeşte. Jucăm table o lună de zile. Înţeles?

COSTICĂ: Nu v-am contrazis niciodată.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: La revedere. (*Costică face stânga-mprejur*.) Costică! (*Figură inversă*.) Ştii table?

COSTICĂ: Sunt din Brăila. (*Iarăşi stânga-mprejur şi înainte spre ieşire*.)

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE (*oprindu-l din nou*): Costică! Te duci direct acasă. Şi dormi bine. Şi... (*Acelaşi joc*.) Mâine dimineaţă vii mai târziu. (*Costică — acelaşi joc*.) La şapte. (*Costică iese*.)

(*Şeful se pregăteşte de plecare. Afară — se vede, se simte — plouă. Şeful se uită la ceas, îşi îmbracă fulgarinul, aprinde o ţigară*.)

MAGDALENA: Plouă, dragul meu. Nu ieşi cu capul gol în stradă. O să-ţi cumpăr o pălărie. (*El: gest, nu.*) Sau un basc... (*Din buzunarul fulgarinului cade un ziar, dar cetăţeanul rămâne indiferent.*) E „Informaţia” de azi. (*Şeful tresare şi se întoarce, ridicând gazeta. Stinge o lumină, alta.*) Ai uitat lampa de birou. Ca întotdeauna. (*Mişcare corespunzătoare, o ultimă privire aruncată încăperii.*) 11 iei pe 37? (*El: nu.*) Nu mai merge. S-a retras. Toate autobuzele dorm... Şi plouă... Şi plouă... (*El iese.*)

(*Lumina din birou se stinge, treptat. Acum se luminează puternic, dar nu excesiv, odaia. Singură în scenă, Magdalena se pregăteşte de culcare. Îşi desface părul, se priveşte în oglindă, când, aşteptat sau neaşteptat. intră Gore.*)

GORE: E voie?
MAGDALENA: Da.
GORE: Deranjez?
MAGDALENA: Nu... (*Pauză.*) Cauţi ceva?
GORE: Valiza. Am uitat aici, în grabă, valiza.
MAGDALENA: Scoate-ţi fulgarinul.
GORE: Ei nu... lasă...
MAGDALENA: Eşti ud, săracu’ de tine, până la piele. De ce umbli fără nimic pe cap?
GORE: Eu nu mă-mpac cu pălăriile... Mă apasă...
MAGDALENA: Atunci, un basc.
GORE: Le pierd pe toate... bascurile şi stilourile... (*Scoate un pacheţel.*) Ţi-am adus nişte ciocolată cu lapte... (*Al doilea pachet, al treilea.*)
MAGDALENA: Mulţumesc... Ţi-o fi foame...
GORE: Nu... seara nu... eu... un iaurt doar... Să nu mă-ngraş.
MAGDALENA (*îi scoate fulgarinul, ducându-l în vestibul*):

De ce n-ai luat autobuzul? Ori s-a retras?

GORE: S-a retras. Eu, dac-aş fi la I.T.B., aş pune autobuze toată noaptea... Rămâne uneori omul mai târziu... azi, de pildă... am umblat aiurea prin tot oraşul.

MAGDALENA: N-ai fost la raion? Te chemaseră parcă pentru treburi.

GORE: Am fost. O dată erau toţi în şedinţă, nu se putea intra la preşedinte; pare-se că se reorganizează secţiile. Eu simt când e ceva în aer. Pe urmă, când m-am întors, pe la vreo 10, dispăruseră toţi la orăşenesc. O să-l chem acasă, mai târziu, pe nea Anton.

MAGDALENA: Nea Anton?

GORE: Preşedintele. El m-a-ncurcat. (*Scoate o telegramă*.) „Vino primul tren raion. Stop. Sarcini. Anton”.

MAGDALENA: Să ştii că te transferă la Bucureşti. La Observator.

GORE: Vorbeşti prostii. Şi aşa sunt prea mulţi. Ciudat şi nea Anton ăsta... Nu ne-am mai văzut de... dade pe şantier... Ce i-o fi venit?

MAGDALENA (*ecou*): De pe şantier.

GORE: Bun... Ei, eu am plecat. (*Iarăşi plecare-întoarcere*.) Mă priveşti cam straniu.

MAGDALENA: Tu nu eşti tu.

GORE: Găseşti? A, fire albe. (*Mâna-n păr*.) Vârsta-şi spune cuvântul. (*Cabotin*.) Loc tineretului!

MAGDALENA (*pe drumul ei*): Tu nu eşti tu... Tu eşti altul...

GORE: Aş, de unde...

MAGDALENA (*mai aproape*): Tu eşti... cineva lângă care eu... pe care eu... Îl numesc Şeful sectorului suflete...

GORE: Ce imaginaţie... Şeful sectorului suflete... Nu există o asemenea fiinţă în lumea noastră, Magdalena.

MAGDALENA: Ba există. Eu ştiu că există. Trebuie să existe. Tu... şi tu... şi alţii... mulţi. Din ce în ce mai mulţi... oameni care dau... Tu dai... Tu eşti un om dintre aceştia... mulţi, din ce în ce mai mulţi, care dau mai mult, nesfârşit... mai mult decât primesc.

GORE: A, nu, te înşeli... Eu... din egoism... pentru că îmi face mie (accent) plăcere... E un fel de obişnuinţă, aşa... cum ai fuma... poate chiar un viciu... adică...
MAGDALENA: Gore, hai să bem. Vreau să beau într-astă seară un pahar. E cazul. Şi timpul. (*Dă să se ducă la bucătărie, dar Gore i-o ia înainte*.)
GORE: Las' că aduc eu vinul. (*Dispare în bucătărie, de unde vocea lui se va auzi un timp, laolaltă cu felurite zgomote*.) Coniac n-ai?
MAGDALENA: Nu ştiu. (*Aranjând masa*.) Gore.
GORE (*voce din bucătărie*): Da.
MAGDALENA: Ştii că ţi-am văzut dosarul?
GORE: N-aud.
MAGDALENA: Spuneam că ţi-am văzut dosarul.
GORE (*uluit*): Dosarul meu de cadre?
MAGDALENA (*mai încet*): Un fel de cadre. (*Mai tare*.) E cam încărcat.

(*Pahare sparte, logic, în bucătărie. Schimbarea cunoscută de lumină, apare, în spatele Magdalenei, Şeful*.)

GORE (*ca mai sus*): Am şi duşmani.
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE (*şoaptă*): Dar şi prieteni. (*Magdalena, surprinsă, se întoarce*.)
MAGDALENA (*şoaptă*): Ce cauţi aici?
Nu te-am chemat.
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE (*la fel*): Am venit să văd dacă totul este în ordine.
MAGDALENA (*la fel*): Este. Fugi...
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Mă duc la culcare. Succes. Şi la revedere.
MAGDALENA (*împingându-l spre uşă*): Adio...

(*Între timp, uşa dinspre bucătărie s-a întredeschis, făcând perceptibile un pantof al lui Gore şi o ascultare*

intrigată.)

GORE (*deschizând uşa cu tava, mai larg, dar nevăzut încă*): Cu cine vorbeşti? (*Îşi face apariţia, palid*.)
MAGDALENA: Cu tine. (*Repede*.) Sunt ultimele pahare, Gore. (*Îi ia tava*.)
GORE: Cu mine, zici...
MAGDALENA (*foarte lângă el*): Cu tine...
GORE: Am unele motive să mă îndoiesc...
MAGDALENA: Jur...
GORE: Va să zică, eu am fost aici şi tot eu am rămas.
MAGDALENA: Întocmai, iubitule...
GORE: Eu sunt şi pe stradă şi aici...
MAGDALENA: Aşa e întotdeauna...
GORE: Iar tu mă... ne iubeşti şi pe mine şi pe celălalt.
MAGDALENA: Numai pe tine.
GORE: Dar... suntem doi.
MAGDALENA: Doi într-unul.

(*Maşină frânată brusc în stradă. Paşi pe scară. Soneria, iarăşi*.)

MAGDALENA (*tulburată*): Asta ce-o mai fi? (*Se ridică*.)
GORE: Tot eu, bineînţeles... (*Elegant*.) Deschide. (*Ferm*.) Deschide-mi. Nu-mi place să aştept.
MAGDALENA (*hotărâtă*): Treci dincolo. (*Îl duce, aproape cu sila, în camera din stânga, încuind uşa cu cheia, apoi, frământată foarte, se duce în vestibul să deschidă. Soneria, încă o dată, prelung, agresiv. Auzim o cheie răsucită cu zgomot, uşa deschizându-se asemenea, paşi grei de bărbat, apoi strigătul femeii. Un strigăt de Hitchkock*.) Nu! Nu se poate! Ajutor! (*Magdalena păşeşte în scenă cu spatele, iar în urma ei apare Activistul de la raion*.) Ajutor!... (*Gore, auzind, bate cu disperare în uşă, vrând a sări masculin în apărarea femeii adorate*.)

ACTIVISTUL (*reluând mişcarea de la începutul piesei*): De ce strigi? Doar pentru asta am venit...
MAGDALENA: Pentru ce?
ACTIVISTUL: Pentru ca să te ajut.
MAGDALENA: Pe mine?
ACTIVISTUL (*scoate o legitimaţie pe care Magdalena o apucă tremurând şi o examinează, beată, pe toate feţele*.)
ACTIVISTUL: Sper că n-am greşit adresa. (*Scoate carneţelul din buzunar*.)
MAGDALENA: Ba da... (*Precipitat*.) Ba da... Ba da...
ACTIVISTUL: Poftim? Nu eşti dumneata?
MAGDALENA (*taie*): Am fost.
ACTIVISTUL: Cum ai fost?
MAGDALENA: Am fost. Acum nu mai sunt. Nu mai sunt... o problemă... M-aţi... m-a... m-am rezolvat.
ACTIVISTUL (*vigilent*): De când?
MAGDALENA: De la şapte şi un sfert... Am şi pick-up... (*El verifică conştiincios şi vom asculta un cântec, poate, până la sfârşit*.) Şi cărţi. (*El controlează raftul*.) Sunt şi mari... „Război şi pace”... (*Arată*.) Volumul doi lipseşte... e la tovarăşa Valentineanu...
ACTIVISTUL: La tovarăşa Valentineanu...
MAGDALENA: De la etaj...
ACTIVISTUL (*la fel*): De la etaj... (*Carneţel*.)
MAGDALENA: Am şi natură... (*Explicaţie*.)
ACTIVISTUL (*scrupulos*): În hol?...
MAGDALENA (*arată spre dormitor. Bătăile în uşă se înteţesc*): Vindecă...
ACTIVISTUL (*pauză*): Natura... aia... care bate cu pumnii în uşă? (*Magdalena, aprobare din cap... Zgomotele devin imposibile, se încearcă forţarea broaştei. Pauză*.) Deschide până nu e prea târziu. Noapte bună... (*Dispare*.)
MAGDALENA (*repezindu-se la uşa cu pricina*): O clipă, iubitule... vin...

GORE (*ţâşneşte prin uşa, în sfârşit spartă, aruncând priviri sanguine în dreapta şi-n stânga*): Îl omor... Îi beau sângele... calc peste cadavre. (*Fuge în urmărirea vrăjmaşului, în timp ce Magdalena s-a prăbuşit bezmetic într-un fotoliu. Gore s-a întors.*) A fugit. A fugit prin ploaie. L-a înghiţit întunericul. (*Se prăbuşeşte la rându-i pe canapea.*) Dacă-l prindeam... (*Capul în mâini.*) Cine-a fost? (*Rânjet.*) Tot eu...?

MAGDALENA (*cu adevărat la margine de nebunie*): Gore...

GORE: Cine-a fost?

MAGDALENA: Gore... Vino lângă mine... Ia-mi mâna. Strânge-o. Tare. Mai tare, Gore. Gore, dragul meu, am înnebunit. (*Plânge.*)

GORE: Magdalena... Măgduţa... vino-ţi în fire... (*Îi toarnă puţină apă.*)

MAGDALENA: Gore, omul care a fost... omul care a venit... omul acesta lucrează la raion... la Raionul „30 Decembrie”...

GORE: Foarte bine... ăsta nu-i un motiv să te nelinişteşti...

MAGDALENA: Şi lucrează... zice el... la un... Gore... (*Apoi.*) La un sector care a luat fiinţă foarte de curând... la sectorul suflete...

GORE: Magdalena...

MAGDALENA: Nu mă-ntrerupe. Lasă-mă să vorbesc până la capăt... Trebuie să vorbesc. L-am văzut, Gore: arată ca tine, ca mine, ca el. L-am auzit vorbind: vorbeşte ca tine, ca mine, ca el. Mi-a întins o legitimaţie. Nu sunt beată, doamne, nu sunt beată, poate mi-am pierdut minţile, dar beată nu sunt... era o legitimaţie ca oricare alta... cu fotografie, cu ştampilă, cu iscălitură. Ştii ce iscălitură era, Gore?... a preşedintelui... Începe cu Anton... Cu Anton al tău de la sfat...

GORE: Ai văzut tu, cu ochii tăi?

MAGDALENA: Am văzut, am citit, am răscitit. O dată, de două ori, de şapte ori... Taci, Gore, taci... Am văzut. Şi l-am văzut. Mai ales l-am văzut. L-am văzut pe el, pe...

doamne... Omul de la sectorul suflete... Era...
GORE: Cum era?
MAGDALENA: Era aşa cum îl vedeam şi-l simţeam de mult, în închipuire. Era de parcă s-ar fi întrupat din visările mele cu ochii deschişi. Era de parcă ar fi ţâşnit din fruntea mea o fiinţă vie, pornind să umble şi să aibă glas... Spune-mi, Gore, spune-mi, că altminteri înnebunesc de-a binelea... naşte gândul viaţă?
GORE (*formează un număr la telefon*): Alo... vă rog cu nea Anton.
VOCEA DE LA TELEFON:...
GORE: Da, eu sunt, săru-mâna.
VOCEA DE LA TELEFON: ...
GORE: Azi dimineaţă...
VOCEA DE LA TELEFON: ...
GORE: Nu, nu ne-am văzut.
VOCEA DE LA TELEFON: ...
GORE: Tocmai.
VOCEA DE LA TELEFON: ...
GORE: Eu? Cu viaţa... Ce mai fac copiii?
VOCEA DE LA TELEFON: ...
GORE: într-a doua? Grozav. Cum trece vremea...
VOCEA DE LA TELEFON: ...
GORE: Da... mulţumesc.
VOCEA DE LA TELEFON: ...
GORE: Alo, nea Anton, bună sea...
VOCEA DE LA TELEFON: ...
GORE: Cum unde umblu? Te caut de la cinci... Îmi pare rău.
VOCEA DE LA TELEFON: ...
GORE: Nea Anton, las-acuma asta... Vreau să te-ntreb ceva.
VOCEA DE LA TELEFON: ...
GORE: Lasă-mă să vorbesc... Uite ce este... (Tuse.) Hm... sunt la cineva.
VOCEA DE LA TELEFON: ...

GORE: La un tovarăş care zice că a venit cineva de la raion...
VOCEA DE LA TELEFON: ...
GORE: ...de la „30 Decembrie” cu o legitimaţie iscălită de dumneata şi că ar fi... alo!... şi că ar lucra... că ar fi... şef...la un sector... Eu ştiu că e absurd, dar trebuie să-ţi spun...la sectorul... Mă auzi?
VOCEA DE LA TELEFON: ...
GORE: La sectorul suflete... şi mă gândesc că... suflete, „S” de la Salvare, „u”... (*Magdalenei.*) Raionul „30 Decembrie”? (*Magdalena dă aprobativ din cap. El — la telefon.*) Da. (*Magdalenei.*) Şef? A spus că-i şef de sector? (*Magdalena — ca mai sus. El — la telefon.*) Şef... A!... Atunci ce i-o fi venit?
VOCEA DE LA TELEFON: ...
GORE: Cum?
VOCEA DE LA TELEFON: ...
GORE: Şi, va să zică, sectorul ăsta, cum îi zice...
VOCEA DE LA TELEFON: ...
GORE: Ca să vezi.
VOCEA DE LA TELEFON: ...
GORE: Simţeam eu că...
VOCEA DE LA TELEFON: ...
GORE: Da, da... interesant. Nu mă prea dumiresc eu... dar e... o istorie.
VOCEA DE LA TELEFON: ...
GORE: Da, vin... la nouă?
VOCEA DE LA TELEFON: ...
GORE: Dar te găsesc, sper. Să nu mă faci să umblu de pomană. Şi, dacă pleci cumva, lasă o vorbă la secretară... că eu trebuie să mă întorc pe munte...
VOCEA DE LA TELEFON: ...
GORE: Cum? Ei, asta-i bună.
VOCEA DE LA TELEFON: ...
GORE: Cum să nu mă mai întorc... stai, nea An toane.
VOCEA DE LA TELEFON: ...

GORE: Eu?
MAGDALENA: Vezi, am avut dreptate: te mută la Bucureşti.
GORE (*Magdalenei*): Taci. (*La telefon.*)
VOCEA DE LA TELEFON: ...
GORE: Vorbeam cu altcineva.
VOCEA DE LA TELEFON: ...
GORE: Ba sunt foarte serios.
VOCEA DE LA TELEFON: ...
GORE: Eu nu te-ntrerup, dar...
VOCEA DE LA TELEFON: ...
GORE: Nu se poate... Da' nu admit.
VOCEA DE LA TELEFON: ...
GORE: Îmi pare rău, nea Antoane, că mă iei aşa... eu nu m-am îmburghezit... Însă...
VOCEA DE LA TELEFON: ...
GORE: Salva-Vişeu era altceva... altă fază. Eu am o meserie. M-am specializat în furtuni.
VOCEA DE LA TELEFON: ...
GORE: Da* nu sunt de acord.
VOCEA DE LA TELEFON: ...
GORE: Nu mă cunoşti, eu pentru asta ajung la Biroul Politic.
VOCEA DE LA TELEFON: ...
GORE: Disciplină, disciplină, da' şt democraţie internă...
VOCEA DE LA TELEFON: ...
GORE: Sunt...
VOCEA DE LA TELEFON: ...
GORE: ... sigur că sunt... din '45.
VOCEA DE LA TELEFON: ...
GORE: Vorbeşti şi dumneata!
VOCEA DE LA TELEFON: ...
GORE: Bine... vin mâine dimineaţă acolo... şi... alo!... Alo! (*Lasă receptorul.*)
MAGDALENA: Ce spune, că n-am priceput nimic.
GORE (*tulburat foarte*): Magdalena...

MAGDALENA: Vorbeşte, Gore, vorbeşte.
GORE: Magdalena, ceea ce ai văzut tu...
MAGDALENA: A fost o nălucire...
GORE: A fost un adevăr.
MAGDALENA: Atunci...
GORE: Sectorul suflete există.
MAGDALENA: De când, Gore?
GORE: Din astă-seară. S-au reorganizat secţiile la raion şi s-au înfiinţat la şapte şi un sfert câteva sectoare noi.
MAGDALENA: Iar omul care a fost aicea... este, prin urmare, şeful sector...
GORE: Nu.
MAGDALENA: Nu? (*Capul.*) Iarăşi!
GORE (*liniştire*): Nu e şef. E adjunct.
MAGDALENA: Atunci... de ce a spus că?...
GORE: Poate s-a lăudat. Poate nici n-a spus măcar că e şef... Poate ai înţeles tu greşit.
MAGDALENA: Poate. Pesemne că, văzându-l de atâtea ori în închipuire, pe şeful „meu”...
GORE: Şeful „tău”...
MAGDALENA: Imaginea... făptura plăsmuită-n gândurile mele... Gore! Gore, dacă există un adjunct, înseamnă că există şi un şef. Vreau să spun, un şef adevărat.
GORE: Există.
MAGDALENA: Ţi-a spus cumva nea Anton cine este?
GORE: Mi-a spus.
MAGDALENA (*hotărâtă*): Vreau să-l văd, Gore. Vreau să-l ştiu. Vreau, trebuie să mă eliberez pe de-a-ntregul de ce-a fost în mine.
GORE: Nimic mai simplu. E aici. (*Arată involuntar spre oglindă.*)
MAGDALENA (*se întoarce brusc în direcţia oglinzii*): Unde?
GORE: Aici. Şeful sectorului suflete se află aici. Şeful sectorului suflete sunt eu!

---- CORTINA ----

Bucureşti, 1958—1962